LOCUIESC ÎNTR-O LACRIMĂ SUSPENDATĂ

Sponsorului necunoscut

În somn ne chinuie himere
Mereu tot mai puţină pâine
Şi-aceeaşi falsă mângâiere:
Azi e mai multă decât mâine!

Şi lumea merge mai departe
Că n-are cum să stea pe loc
Şi tot mai greu se scrie-o carte
Şi nu se vinde mai deloc

Adesea rafturile-s pline
Şi doar cumpărătorii lipsă
Cultura intră în eclipsă,
Nimic nu merge de la sine

Şi totuşi ăsta-i adevărul:
Mai sunt nebuni gata să scrie
Şi să despice-n patru părul
Că sunt nebuni de poezie

Cei mai frumoşi nebuni din lume
Îşi taie vieţile în porţii
Şi fără nici un fel de glume,
Le vând pe poezie, morţii

Iar poeziile vibrează
De suferinţă şi nesomn
Între coperţi şi se-adresează
Măriei Sale, cititorul domn

Poate c-aşa ne fuse gena
De n-am citit cumva pe dos
Tot căutând câte-un Mecena
Cu înclinaţii spre frumos

Să ne mai surpe din obsesii
Să-ţi pună-aripile la loc
Cum duce mirele miresii
O floare albă de noroc

Auzi-mă: te-aştept de-o viaţă
Arată-te că e târziu
Că vine frigul şi-mi îngheaţă,
Acest creion cu care scriu

Şi lui 'i-ofer aceste rânduri
De-ndreptăţită mulţumire
Cu cele mai frumoase gânduri
Născute din adânc de fire

Secretul clorofilei

Dedicaţie: Daţi-mi doamnă cărţile-napoi
Ca să punem punct la partitură
Că eu ştiu: frumoasa voastră gură,
A mai dus cu mine un război!

Dacă nu comit un sacrilegiu
Doamnă, vă ofer un florilegiu
De urzicături şi epigrame:
Cântăresc abia câteva grame
Dar scânteia n-are greutate
Spiritul pluteşte prin cetate;
Nu se-opreşte dacă nu-l primeşti
Cât îl ai, acela eşti!
Veţi găsi o toamnă şi trei veri
Adevăruri numai în doi peri
Vorbe răsădite-n dodii
Cu miros suav de rodii
Vara mea mi-a dat cu el în cap
Dar m-am ascuns că eu încap
Cu maliţia din fire
Într-o-nţepătură de iubire;
N-a curs sânge, doar prostie
Câtă e,să nu mai fie!
Dacă este să vă pască
Vreo belea, daţi să-l citească
Celui care vrea să vă lezeze
Traba lui: şi să se curenteze!

Poeţii sunt ca nişte florării

Domnu' doctor pune-i stetoscopul
Zi-i să nu mai dea cu stângu-n dreptul
Dacă prostul face pe deşteptul,
Nu-ş atinge niciodată scopul

Mă' inchizitorule, ruleta
Joacă destine şi averi
Aceasta e doar amuleta
Unei pierdute primăveri

Şi n-am nici bani şi, n-am nici timp
Să-ţi spun cum o să-ţi spargi tu capul;
Cine vrea să intre în olimp,
Îşi lasă la intrare ţapul

N-o să baţi tu lumea peste gură
Nu eşti măscărici, nici ventriloc
Asta-i cea din urmă aventură
Care mai poate avea loc

Nu te mai hrăni cu vise
Clopotele se trag doar de funii
Morţii când ajung în paraclise
Şi iese luna, râd numai nebunii

Nu mai plânge de melancolie
Arde-ţi toate cărţile de şcoală
Averea ta e doar o colivie
Şi când plouă, îţi rămâne goală

Lasă fluturii în pace
Ne-am umplut vederea de culori
Cupola e o carapace
Dincolo de care, n-ai să zbori

Puţine pene, multe pălării
Orice avion e o fofează
Poeţii sunt ca nişte florării,
De care nimeni nu se mai interesează!

Lumea noastră mercantilă

Viaţă, viaţă zi vară
Doar un ceas pân-la chindie
Câte ghionturi rezervate mie
Într-o singură sahară!

Scoate-i doctore lu' ăsta
Toţi sticleţii lui din cap
Că viseză flori şi stele
Şi umblă doar într-un ciorap

Una, două, e-n război cu lumea
Şi o face de doi bani
Spânzurându-şi într-o carte
Toată zestrea lui de ani

Lasă-l domnule în pace:
Dreptul lui ca să viseze
Când atâţia oameni dorm,
Ce puţine minţi sunt treze!

Suduie fiindcă iubeşte
Toată viaţa-a astupat la gropi
Şi-a lăsat în urmă rime,
Şi-a lăsat în urmă, tropi

Iar sticleţii lui aparte
Cum i-ai scos, se duc aiurea
Ce mă fac dacă-mi aduc
Mie, marea şi pădurea?!

Nimeni nu-şi asumă riscul
Are şi ea partea ei de vină
Lumea noastră mercantilă,
A rămas la fel: meschină!

Famplet

Mai mult rău decât mai bun

Fără nici biografie
Că nici ea n-a vrut să fie,
Şi nici eu să mă supun

Zgomotoasa voastră liră
Nici inspiră, nici expiră
Altceva decât mândrie
Că se dă pe veresie
Şi de la polul sud la Ateneu
Axa lumii nu mai trece,
prin buricul teu!
Cum o s-o mai scoţi la cap
Dacă-ţi cere un casap
Leşu' Casandrei ca taxă
Nu mai spun nimic şi tac să
Mă iar mir de dragul glumii:
N-o fi tu (s)gârliciul lumii?!

Nene Iancule

Unii se mai plâng de muncă
Alţii nu ajung la ea
Şi tu vezi cât e de grea
Ascultarea de poruncă

Nene Iancule, matale
Lăsaşi în urmă Haimanale,
Pezevenghi şi Caţavenci
Ce se dau la alivenci
Şi se bat cu pumnu-n piept
Pentru fiecare drept
Care încă nu l-au smuls,
De la vaca lor de muls;
Tipăteştii şi Miticii
La senat fac pe voinicii
Să deschidă cu chirie
Case de curvărăsie,
Să acorde drepturi mari
La câini şi la poponari,
Să iasă şi ei în lume
Nene Iancule, nu-s glume
Ne furăm singuri căciula
Că trăim în ţara lui Dracula...
Şi-ncă altele asemeni:
Trist popor, culegi ce semeni!

Brâncuşiană

Ai rămas copil, copile
Într-o lume de balauri
Cu nebuni care cresc grauri
Însă n-au grăunţe. Şi le
Mai cultivă clandestin
Printre rânduri pe hârtie
Într-o secetă târzie
Coborâtă pe destin

Puneţi în faţă sau în spate
la cifra doi, doar o oglindă
şi-o să vedeţi cum se perindă
prin mintea noastră şi a lui,
Cuminţenia pământului

Închideţi ochii şi-ascultaţi
cum creşte noaptea din pământ
asemeni ciocârliilor din cânt
cu adierile durerii,
o masă ţărănească a tăcerii!

Uşa casei româneşti
se deschide primitoare
ca să intre cu o floare
vrăjitorul cu urciorul
care-a cioplit fără daltă
această Coloană înaltă,
mângâind-o din privire
până dincolo de fire,
ca un zbor tăcut în piatră
Pecete de neam şi vatră!

Pasărea măiastră

Că noi nu suntem acest
Trup de apă şi ţărână
Şi din care-o să rămână
Doar cenuşa unui lest;
Noi suntem un gând, matrice
Pentru-ntregul univers
Şi în care-un singur vers
Face cât Euridice

Fată mare, fată mare
Hai cu noi la vânătoare
Că ne bate în fereastră
Noaptea pasărea măiastră
Cu aripi de cânt şi dor
Şi cu fiecare zbor,
Ne ia inima şi-o duce
Dincolo de o răscruce
Pe o pajişte înaltă
Dintr-o lume în cealaltă
Unde dorurile-şi toarce
Şi refuză a se-ntoarce

Fată mare, fată mare
Hai cu noi la vânătoare
Să trecem dealul şi balta
Cioplitorul şi-a luat dalta
Fiindcă nu-l mai prinde somnul
Şi s-a tot rugat la Domnul
Dacă nu poate s-o prindă
Şi nici somnul s-o cuprindă,

Când ajunge la hotar
Din ce i s-a dat ca har
Măcar s-o ciopleasică-n piatră
Când se-nalţă de pe vatră
Dincolo de noi şi fire
Ca un semn de nemurire!
Fată mare, fată mare
Hai cu noi la vânătoare

Omar Khayam

Mă simt o partitură
Cu note în culori
Din care vin şi fură
Necunoscuţi, comori

Omar Khayam cânta femeia
Şi-n rubayatele lui, vinul
Ce dau savoarea şi suspinul
oricărei vieţi. Şi de aceea,

I-o fi surâs şi lui ideea
Să cocheteze cu destinul:
Omar Khayam cânta femeia
Şi-n rubayatele lui, vinul

Prins de tristeţe ca mareea
Când varsă peste maluri plinul
Blazonul, spada lui şi cinul
Paharul ce-i dădea scânteia
Omar Khayam cânta femeia...

totul e o ardere

Caut amatori de troc
Să nu mă mai prindă iarna
Fiindcă vedeţi lenea, iar n-a
Cumpărat lemne de foc

arde focul, nu mai avem lemne
lucru care poate să însemne
că urmează cărţi şi manuscrise
gânduri, idealuri, poate vise
că şi viaţa-i ardere în fond
precum bătrânul noaptea-n rod
strigă la netoţii din cetate:
noaptea orologiul jumătate
a trecut în linişte şi pace
dormiţi şi restul, că n-aveţi ce face!
ardere mocnită, vâlvătaie
sau din contră numai foc de paie
până te cuprinde-un duce frig
şi auzi cum moşii tăi te strig'
ale căror urme nu poţi să le ştergi
şi la care eşti dator să mergi
dincolo de lume şi de vreme

cum şi ei datori sunt să te cheme

Degeaba

Cui să cer iertare soartă
Că m-au dus la marea moartă
Unde n-au ajuns pescari
Domnii-n robele lor, mari?

Degeaba te uiţi la mine încurcat
Că eu nu sunt flautul fermecat
Nici patron, nici arlechin
Nici tragicul Şaliapin;
Sunt un anonim din gloată
Şi mi-am rupt la car o roată
Am rămas de-atunci în pană
Fără pix şi fără pană
Doar cu topul de hârtie
Nu vă pasă vouă dar, îmi pasă mie
Şi escala nu e Scala
Dat afară din Walhalla
Un văcsuitor de ghete
Lutruieşte la şirete
(Că şirete-s vremurile
Din Alaska în Kurile)
Şi pantofii la clienţi
Care nu-s obedienţi;
Lustruieşte sărăcia
Veacul nostru şi prostia
Aşezat la colţ de stradă
Pe un scaun sau o ladă
După cum aţi intuit
Şi o face ţintuit
Ţintuit şi gratuit

Pastişă

Lasă-mi domnule în pace
Tihna mea din carapace
Că nu de flori de măr,
Mă tragi tu de păr!
La râpa lui Udevenrode
străjuiesc gasteropode
să nu mai vină din Atici
doctorii în matematici
cât e ceasul cristalin
şi fe-cioara Geraldine
că pun totul în balanţă

numără şi trag în stanţă
sunetele şi măsura
fac abstracţie
cezura
ca să schimbe un macaz
şi să cadă în extaz
Că vedeţi voi, simetria

nu se scurge din vreun blid
n-are (chiar) nimic cu geometria
sau cu Euclid

Ce să mai zic despre poftă
dacă moftul n-are moftă
o dată, de două, de 9
a-nceput să plouă
lentile lente ori latente
uite-le cum fac talente
pe sub geamul lui Terente

Asta este: picătura
cade, nu se dă de-a dura
peste zece babe slabe
cocârjate-ntre silabe,
peste zece babe ştirbe
care culeg ştir, bre
le văd şi mă mir
cu ochiul ceachir
sictir bre,
sictir...

Tristeţea lumii întregi

Scoate robele instanţa
C-a venit amfitrionul
Cu ţidulă de la onu
Să ne mai închidă clanţa

Ţine minte partitura
Şi solfegiul, criminalul
Că urmează săritura
Pompierului cu calul

Cal de lemn sau plastilină
Porţelan ori bibelou
Dacă nu ţi-l faci cadou,
Fuge singur din vitrină

Nu sunt slugă la doi regi
Nu mă bat cu nici o hoardă
Eu cânt tristeţea lumii întregi,
Pe o singură coardă

Aşa că mă calule, du-mă oriunde
De bunăvoie sau chiar cu sila
Eu sunt poetul pe care şi l-a
Dorit anticarul ca să-i inunde,

Poliţele sale de scânduri bătrâne
Din care, când are mai mult răgaz
la câte-o carte şi, citind mai rămâne
După ce stinge lampa cu gaz

Încă o zi

De mâine-o să trăim mai bine
Afirmă domnul deputat cutare
Şi tot românul o s-ajungă
Să fie şi el om cu stare

A mai trecut o zi
În contul unei nopţi
Ce mi-o doream a fi,
Cu toţi strugurii copţi;

Cu somnul peticit
Şi visele în plus
Frumoasă ca un mit
Din depărtări adus

În care-ţi dai obolul
Prefigurat de mâine
Când îţi vesteşte solul
Că n-ai bani pentru pâine;

Când ţi se-nchide geana
Şi-n'untru s-a deschis
Stropind cu lacrimi rana
Din celălalt abis;

Când păsările parcă
Şi ele dormitează
Un legănat de barcă
Îţi ţine mintea trează

Iar veghea ta şi somnul
Se leagă ca o punte
Bătrânul metronom, nu-l
mai auzi. În frunte,

Îţi arde-un rug aprins
Vuind precum cascada
Un rug de jar încins
Şi rece ca zăpada -

Şi vine iar o noapte
Când un covor de stele
Te leagănă cu şoapte
Şi visele rebele

Cu cagulele lăsate

Trece noaptea şi ascult
Cum vin în valuri, valuri furii
Să ne fure caprele trăsurii,
Că pe celealalte le-au luat de mult

Dacă plouă, nu e soare
N-ai umbrelă şi te udă
Nu mai dai la caracudă
Şi nu te mai duci la mare;

Inculpatul cu breloc
Nici nu se mai apără
Acuzarea scapără
Un amnar ce nu ia foc

Apărarea la un şah
Ţi-o aduce doar atacul
Dacă ştii să dai cu tacul
La viteza de doi mach

Ce-o să faci dacă oftatul
Îţi retează tot elanul
Şi nici renul, nici elanul
Nu mai taie Retezatul?

Dacă nu ştii nici înotul
Şi-ai uitat tabla-nmulţirii
Îngrijeşte trandafirii
Însă cumpăneşte-ţi votul!

Seara asta dintre toate
Singura în care se aude
Cum vin hoţii să ne fure dude
Cu cagulele lăsate;

Plouă luna cu argint
Că l-ar strânge toţi avarii
Dacă n-ar fi în avarii,
Bursa lor de la Corinth

Şi cum bate în ferestre,
Scânteiază licuricii
Într-un joc de artificii
Şi cu greieri în orchestre

Arabesc

Nu mai puneţi rămăşag
Pe surplusul de vacanţă
Dacă n-aveţi cirumstanţă
Pentru mersul în zig-zag!

Cine te mai apără
Ca să nu-ţi mai faci cucuie:
Un deştept de scapără,
Sau vreun prost de bubuie?

Apărarea, spunea şahul
Este cel mai bun atac
Dacă nu ştii ce e crahul
Joci ca mutu' fără trac

Fără trac, fără trac-tor
Ce-o să facă fermierul
Dacă vine pe ogor
Domnul vice-premierul?

Dacă nu înveţi refrenul
Şi nici strofa următoare,
N-o să ştii când trece trenul
Dinspre vara viitoare,

Pe o pajişte cu flori
Zămislind numai arome
Eu aş da câte comori
Au dat lumii, două Rome,

Citadinul meu tumult
Şi felia mea de stres
Pentru care un adult
Nu mai are interes

Toată lumea asta mare
E în fond atât de mică
Iar un semn de întrebare
Dacă-ţi pui în plus, nu strică

Eu când văd un metronom
Am în faţa mea o floare:
Orice om este un om
Dacă-ncearcă să şi zboare!

Mă întregesc din câte pierd
A rămas un pic din mine
pretutindeni – A. Dumbrăveanu

M-am risipit pe drumurile toate
Că nu mai poate nimeni să m-adune
Simunul cald mângâietor de dune
Nici cârcotaş, nici iubitor de gloate

Un cântec straniu noaptea mă străbate
O adiere rece peste strune
Murind de dor lunaticele rune
Pe lespezi de ruine şi palate

Îmbogăţit de ce-am lăsat în urmă
Ajuns la termen de-njumătăţire
Robit de câtre-o dulce amintire
Cu căngi de aur care-n mine scurmă,
M-am risipit în zare pretutindeni
Ca un zefir în ziua de Armindeni

Muntele

Vine vara şi Tamara
Nu mai merge la Amara
Unde zac peştii de frig
Şi babetele-n cârlig

Muntele acesta atât de mărunt
Când plouă cu broaşte, îţi pare cărunt
Că scriu cocorii pe cer

Measje cifrate şi pier;
Oamenii pleacă în grupuri cuminţi
Cu lămpi, aragaz, copii şi părinţi
De vineri la prânz, până luni
Să doarmă pe prici sub aluni
Încarcă rucsacul cu de-ale gurii
Vocabularul, doar cu injurii
Dacă eşti psiholog, se observă
Că pui în prosop şi-o conservă
Dacă eşti pisălog, pui doar întrebări
Că-şi iese şi muntele dintre răbdări;
Pe mine unul nu mă intrig'
Cât rabdă acolo, bieţii, de frig
Cât scârţâie noaptea arţarii,
Că vin şi-i înţeapă ţânţarii
Şi-şi trag palme pe întuneric
Că şi blazatul devine choleric
Da' când se-ntorc, numai pre-texte:
- Du-te la munte, ce bine este:
Eu unul sincer, sunt încântat
Ce ne-am distrat, ce ne-am distrat!

Revistă de front

Peste tot miroase a război
Strănutăm de-atâta praf de puşcă
Dormitează conştiinţa într-o cuşcă
Şi pe umeri, o purtăm tot noi

Ziua bună, veri soldaţi
Cum o să ajungeţi voi
În postura de eroi
Fără mame, fără taţi?

Nu curajul vă lipseşte
Şi nici solda după grad
Când scad apele la vad,
Spui adio la prins peşte

Să nu mai priviţi cu teamă
La revistele de front
Că virtutea-i un afront
Ca Hamlet, orfan de mamă

Suntem zilnic în război
Dar strigăm întruna pace
Nimeni n-are ce ne face
Până-n lumea de apoi

Viaţa noastră ca o fugă
De roboţi cu ochii-nchişi
Nu v-aduce în irişi
Nici un sentiment de rugă

Jugul greu apasă strâmb
Peste umerii de plastic
Iar cuvântul e elastic

Cu un şoarece-n carâmb

Pace şi război. Totem
Voi sunteţi mereu în urmă
Iar istoria nu scurmă
Decât până unde vrem

Voi civili, civilizaţi
Ne-aţi dat un harpon cu care
V-am ucis pe fiecare
Şi-acum ne priviţi miraţi

Veţi fi scris voi în statut:
Noi vrem binele cu sila
Dar vedeţi că pancea şila
Se conjugă la trecut

Demolăm pe rând muzee
Nimeni nu ne-a întrecut
Cine n-are loc sub scut,
Sapă noaptea la tranşee

Avem spada şi balanţa
Legea poartă uniformă
Ce-a rămas, e doar o formă
Ce-o dictează circumstanţa

Avenida Leonida

Doar nebunii fără scuturi
Mai aleargă după fluturi
Cât mai poate fiecare
Şi se-mbată de culoare

Avenida Leonida
Contrasens şi în pofida
Slăbiciunii pentru Lorca
Dedesubt semnase Iorga

Viaţa toată într-o carte
Vistieria-n altă parte
Grafolog şi monoton
O dicta la gramofon;

În paharul cu tequila
Noaptea se vedea Brăila
Ca o flacără banală
Primăria era goală,

Fără numai o mimoză
Nici o viaţă nu e roză
Şi-n cutia de scrisori
Era doar un telefon
Iar pe numele de fată,
O mulţime de ninsori

Dor

Ci iarăşi mă împrăştii
Aproape clandestin
Când trag copii cu prăştii,
În cioburi de destin

Ce dor mi-era de-o mămăligă caldă
Şi de-un ceaun cu lapte fiert
Când lingurile saltă-n ritm alert
Şi sudoarea frunţile ne scaldă

Mă văd copilul aşezat pe vatră
Şi lingura de lemn, mereu prea mică
Pândit cumva de-o ceată inamică
Când şoarecii de foame parcă latră

Şi mă luam la-ntrecere cu mine
În gândul meu naiv c-o să mă satur
Stahanovindu-mă prematur
Că cine e sătul, se simte bine

N-apuca ceaunul să dea-n clocot
Să-l umple cerul de steluţe albe
Că pofta zămislea în mine salbe
La start toţi concurenţii într-un ropot!

Să aibă lapte, mă rugam în aşternut
Joiana fiecărei zile
Pentru atâtea câte mi le
Petreceam cu dânsa la păscut

Masa joasă, străchini de pământ
Şi totuşi mai curat ne era traiul
Cu toată sărăcia şi vătraiul
Că astăzi tihna mi s-a scurs în vânt

Acum mănânc, nu ştiu de ce, cu jenă
Şi nu mă simt mai fericit, deloc
Copil plecat în lume la noroc
Şi pândit de viitor, ca de-o hienă!

Pomana porcului

Lume strâmbă, te sfidez
Pentru câtă nedreptate
Laşi în urma ta, cu toate,
C-ai avut şi tu un crez
Mincinosul tău festin
E doar forfotă măruntă
Numai cine te înfruntă,
Are parte de destin!

Cineva pe nu ştiu cine strigă
Dar mi-e lene ochii să-i deschid
Carne friptă, vin şi mămăligă
Şi toată ciocoimea o desfid!

E luna lui Cuptor. Nu mai am grâu
Să ţin porcul până la Crăciun
Înot în datorii până la brâu
Şargul vieţii geaba-l tot înstrun

Dar nu-i prostia care mă intrigă
Pe cât e picătura de acid
Carne friptă, vin şi mămăligă
Şi toată ciocoimea o desfid!

Înfig în sare cum făceau strămoşii
Ştergarul pus pe iarbă în livezi
Aduse din grădină vreo trei roşii
Şi-ţi lasă gura apă, când ne vezi

Nu cred c-a fost mai fericit vreun rigă
Oricâte bunătăţi avea în blid:
Carne friptă, vin şi mămăligă
Şi toată ciocoimea o desfid!

Eticheta n-o mai luăm în seamă
Şi vinu-l bem direct dintr-un urcior
Trecut din mână-n mână fără teamă,
C-o să devină dintr-odată mai uşor

Cineva pe nu ştiu cine strigă,
Eu nu mai pot nici ochii să-i deschid
Carne friptă, vin şi mămăligă
Şi toată ciocoimea o desfid!

Supuşii tăceau mâlc

Nu e de râs, ci e de plâns
Şi altora li s-a făcut milă de noi
Au venit să vadă cum trăim
Şi, la plecare, ne-au lăsat goi

Delegaţia mai mare
Ca problema în principiu,
Nu mai încăpea în municipiu
Când mergea în deplasare

Şi să vezi, era sinistru
C-aveau dreptul la cuvânt
Doar cu ochii în pământ
Până când vorbea magistru'

Purta mănuşi ca filfizonii
Când punea mâna pe şaibă
Că el nu risca să aibă
Soarta care-o au s-pionii

La bielă-i zicea „chestie”
Disjunctorul era „sfâr”
Până când unul ceacâr
Şi-nalt ca o trestie,

I-a zis: - Nene, vezi că ştiftul
Nu se bate când n-ai talpă
Iar moneda când e calpă,
Blochează întruna liftul!

Orice prismă era „con”
La rotor îi zicea „fierul”
Că ştia el, dromaderul
Când s-apese pe „boton”

La fulie-i zicea „fudulie”
Că nu-i mare diferenţa
Dacă pierde aderenţa,
Ţac-ul de la ţăcălie

Vaselinei îi zicea „untură”
Că a naibii, când lipseşte
Face scârţ şi se opreşte,
Roata, ca pe arătură

Contactorul de la bandă
Era doar o „şmecherie”
Termostatul, o „drăcie”
Care doarme şi comandă

Oaspeţii băgau de seamă
Cum stă treaba la adică
Şi de jenă sau de frică
Făceau cărţile cu teamă

Tăceau bieţii de ruşine
Îi cereau mereu acceptul
Şi la care „înţeleptul”
Zicea apăsat: - E bine!

Poate-aş da mai mult de-un penny
Pe o fabulă cu tâlc
Dar supuşii tăceau mâlc
Şi lucrau în doru' lenii

Vai de biet stabilimentul
Când ajunge-acolo, sus
Unul de-ăsta cum v-am spus
Că urmează falimentul!

Râsu' – plânsu'

S-a-ngrăşat o balerină
Care părăseşte scena
Şi vărsat lacrimi, că Sena
Creşte fără de pricină!
Spectatorii slabi din fire
În procent de unu/patru
Copleşesc şi-acuma teatrul
Cu reţete de slăbire

Masca noastră-i numai una:

Râsu' – plânsu' fac pereche
Când te naşti într-o ureche,
Nu te mai hlizi întruna!

Plus şi minus împotrivă
Dar se şi iubesc ca fraţi
Numai tâlcul, o eschivă
Între Gherla şi Urlaţi

O fi ea vederea, bună
Da' să nu tragi cu urechea
Câte-n stele şi în lună
Astea sunt bătu-le-ar strechea,

Care ne şi dăunează
Care ne şi dau la cap
Care cap ne şi vibrează,
Când bei bere de la ţap

Eu de astăzi m-am decis:
O să-mi iau de ham mârţoaga
Şi la ora cinci, precis
Cu creion şi terfeloaga,

Ies în mijlocul naturii
Şi-am să mă declar rebel
Dacă n-au să vină furii
Să mă lase fără zel

Matinală

M-am opus dar fără spor
Că în lupta cu destinul
Am pierdut eu clandestinul,
Bătăliile la scor

Patru fără; un pahar cu vin
Noaptea capătă culoare
Dincolo de unde vin
Toate cele viitoare

Moleşeală şi căldură
Pe covorul mişcător
Numai somnul nu se-ndură
Să pătrundă-n dormitor

Cărţile în raft aşteaptă
Mângâierile tactile
Înc-o zi, un prag, o treaptă
Pe cărările subtile!

În picioare pentru start
Vine lenea şi nu-ntreabă
Toată viaţa lui, Descartes
Îndemna numai la treabă

Stă sub frâu alergătura

Graba-mbracă altă haină
Pe măsură ce strânsura
Mai dezvăluie o taină

Dacă somnul

Focul meu interior
Pârjoleşte tot şi arde
Ca o jerbă de petarde
Şi de care mă-nfior
Şi când n-ai cu ce să-l stingi
Geaba chemi pojarnicarii
Cărora insecte varii,
Nopţile le rod din chingi

Dacă somnu-şi face plinul
Îşi ia zborul şi se duce
Că rămân apoi năuce,
Mătrăguna şi pelinul

Şi morişca merge-n gol
Se încinge bat-o vina:
Până vezi în geam lumina,
Dând pământului ocol

Că vin fluturi în exod
Ca albinele din stup
Şi toţi fagurii din trup
Se încarcă greu de rod

Dulce murmură izvorul
Amintiri de rangu-ntâi
Că te rog să mai rămâi
După ce-a trecut fiorul

Creşte forfota-n surdină
Şi se face zdrenţe-zdrenţe
Noaptea până la Firenţe
Pentru partea ei de vină

Şi te scoli că sună ceasul
Dacă te-ai trezit întâi
Şi nu poţi să mai amâi
Neputinţelor, impasul

Altă zi, o altă filă
Care-o rupi din calendar
Zborul tău de cufundar
Traversează-o zodie ostilă

Un cireş cu capul nins

Caravana pleacă în amurg
Drumurile sunt ca nişte riduri
Toată viaţa curăţăm la bliduri,
Şi visăm să cumpărăm un murg

Se adună melomanii
Cu vioara sub arcuş
Unde vin să-şi vândă fanii
Sâmbăta, haine de pluş

Un cireş cu capul nins
De smerenie, nu cere
Nici o plată într-adins
Pentru câtă mângâiere,

Mai oferă pe nedrept
La atâţia suferinzi
Tu aştepţi, eu nu aştept
Datul capului de grinzi

Partea cea mai rea din toate
E că nu mai ştim nimic
Câte sunt şi cum le scoate
Hibele din noi, câte-un a-mic

Nici o plată sau arvună
Oferite garanţie
Dacă-n nopţile cu lună
Sufăr grav de insomnie

Averi, averi

Lumea cumpără şi vinde
Banul joacă-ntâiul rol
Cine prinde, nu a-prinde
Puţul sondei cu petrol;
Conturi, cecuri, buzunare
Şi-n loc de degete, gheare!

Averile nu mai contează
Decât după mărimea lor
Ghinionul ca o piază
Va tăia mereu din spor

Noaptea umerii-mi apasă
Inocent, un fluture
Cerurile când îi lasă
Merii, să se scuture

Oamenii întruna strâng
Lucruri netrebuincioase
După care iarna plâng,
Că le intră frigu-n oase

Iar averile de sus
N-au nici ele căutare
Că mergând înspre apus
Şi miraţi că nu răsare,

Soarele în noaptea noastră,
Dăm iar vina pe busolă;
Orice pasăre măiastră

Se ascunde-ntr-o violă!

Victime de sacrificiu

Cine-mi bate noaptea-n geam
Amintiri zăpezile
Troieneşte şi mi le
Rânduri, rânduri peste tâmple
Aşezându-le, îmi umple
De la cap pân-la genunchi
Cercul vârstelor pe trunchi?

Eu mă duc după accize
Strângeţi hărţile la loc
Ceaiul pentru five o'clock
Ne soseşte din Belize

Doar această verticală
Nu iubeşte bisectoarea
C-a făcut prea des escală
Unde zace vrăjitoarea

Vreun secret? Nici un mister
Pentru vorbele de tâlc
Înţelepţii fără fler,
Închid gura şi tac mâlc

Creşte iar harababura
Pentru orişicare fleac
Şi lumea temperatura
Începutului de veac

Rânduri, rânduri ghinioane
Unul altuia-şi fac loc:
Programăm revelioane
Care nu vor avea loc

S-a-ngustat mereu arena
Măscăricii ies în faţă
Cine curăţă carena
Şade atârnat de-o aţă

Unghiuri drepte, unghiuri strâmbe
Ascuţite, de cocori
Clovnii vin să se scălâmbe
Singuri, de mai multe ori

Domnul senator sub vestă
Are-o armă. Ce-o să faci
Dacă el la prima festă,
O s-apese pe trăgaci?!

După cum vede oricine
Aerul miroase-a viciu
Lumea cere şi obţine,
Victime de sacrificiu

Voi pleca incognito
Cum făcea Polichinelle
Doar să-mi pun la doagă nit. Oh,
şi culorile pastel

Ursul la bâlci

Ieri bratuşa, azi un unchi
Mazurca lumii face sluş
Că nu ne mai săturăm de rumeguş,
Nici de mersul în genunchi!

Bate nene, darabana
C-a venit ursul la bâlci
Vrăjitorul din Bâldana
Nu mai vindecă de gâlci

Are gâlcă omul, n-are
Vom afla numaidecât
Şi când iese la plimbare,
Le stă tuturor în gât

Ce să-i faci? Învidia
Pentru genul tip ve(n)detă
Cât putu, ne prosti ea
Ca pe orişice mazetă

Beşica

Presară zorii roşii
Aromele-n fâneaţă
Şi cântă iar cocoşii,
O nouă dimineaţă

Am dat pădurii un ocol,
Ocolul silvic cuvenit
Şi când mă-ntorc,văd azi un gol:
În poarta noastră, aţi ghicit

Că de la gol, Golescu ştie
Cum se driblează un portar
Şi când să dai cu alifie
Pe stâlpii porţii, sau cu var

E lumea doar un stadion,
Adeseori e mult mai mică
Şi vin vedete de carton
Ca să lovească o beşică

Sfârşitul meu de săptămână
Îl poartă-n cornele lor, cerbii
Când lucrurile-mi cad din mână
Şi iau bilete pentru derby

Tribuna-ntâia sau peluza,
M-a molipsit entuziasmul
Cu care-mi rup vecinii bluza

Şi nu mai iau în seamă astmul;

„Haideţi ai noştri!”, strig de zor
La adversari, doar invective
Şi nu-mi dau seama cât cobor,
Pe scara vieţii afective

La 0-0, batem noi
Că am avut o bară-n plus
Şi-i luăm în braţe pe eroi,
Pe cei de jos, că alţii nu-s!

La 0-1 ghinionul
Îşi va fi spus din nou cuvântul
Că ne-am luptat cu albionul
Când nouă ne-a lipsit a-vântul

La 1-0 cântă fanii:
„I-am bătut şi pe campioni!”
La urma urmei toţi pifanii
Nu sunt decât nişte s-pioni

Vor trece iarăşi şapte zile,
Îmi mut speranţa-ntr-un alt meci
Dar pân-atunci înghit pastile
Şi noaptea din fiorii reci

Dacă vrei să te însori

Unchiul Sam ca un jandarm
Bate-al dracului cu pumnu-n masă
Că nimica n-are bun să iasă
Dacă toate geamurile se sfarm'!

Nu va fi nici un război
În afară de acela
Care zămisleşte-n noi,
Dragostea pentru Marcela

Şi Marcel l-a aflat primul
După fuga lui de Bach
Că iubirea e un stimul
De la şah la primul crah

Şahul, şahul să te ţii
Când te bate orice nătărău
Numai rege să nu fii,
Că e vai de capul tău!

Disputa

Iar sporovăie întruna
Gaiţele la trei, la patru
Ca pe scenă la un teatru
Până pică de somn, luna

Ascuţite ca un brici

Şi tăioase ca o spadă
În mahalaua de calici,
Două ţaţe iar se sfadă

O altistă vag soprană
Alta vine de la piaţă
Şi pe drum făcând ea pană,
I s-a pus pe ochi o ceaţă:

- Ai ajuns doar os şi piele
N-am cu cine sta de vorbă
Foametea lasă sechele
Şi-ţi e gândul doar la ciorbă!

- Nu vezi că nu-ţi şade bine
Nici când taci, nici când vorbeşti?
Vai de noi când orişicine
Se dă mare la Zărneşti!

- Îţi mai trebuie tichie
Parc-ai fi păscut doar iarbă
Şi-ai ajuns ca o stafie:
Nu vezi cum îţi creşte barbă?

- Eşti mai rea decât e crima
Nedescoperită încă
Cin-te vede,scuipă-n sân, că
Eşti leită Hiroşima!

- Nu eşti bună nici la mâţe,
Nici la alte dobitoace:
Fără sex şi fără ţâţe,
N-are nimeni ce-ţi mai face!

- Tu cu vocea ventrilocă
Nu vezi că n-ai nici un haz?
Ai o ţâţă ca de cocă,
Scursă de pe aragaz!

- Făcuşi şi tu o ocheadă
Şi-ai rămas cu ochiu-nchis:
Cum să-nveţi tu la cireadă,
Ce e ăla, un dichis?

- Ai ieşit şi tu pe stradă
Şi-ai rămas cu... puşca goală
Fuge lumea de dă-n boală
Numai să nu te mai vadă!

Dacă le-ntâlneşti pe stradă
Fugi să nu te ia arbitru
N-ai ca muschetarii spadă
Şi nici robă la pupitru

Tanti Frosa

Eu Aneta, tu Atena

La ce bun să facem ceartă
Să lăsăm noi Sparta spartă
Şi pe Paris cu Elena

Tanti Frosa ştia cazul
Că-şi făcea veleatu-n târg
Pentru care cu mult sârg,
Îşi sulemenea obrazul

Nu-şi făcea deloc iluzii
Despre cum se-ntinde bârfa:
Afla fufa, afla târfa
Doar prin câteva aluzii

Prima şi singura care
Vindea mahalalei zvonul
Că-i ţinea apoi isonul
Dintre ţaţe, fiecare:

Cin' se-nsoară, cine naşte
Fără nici un căpătâi
Cine s-a spurcat întâi
Că ea ştie şi cunoaşte

Cine-nnoadă şi deznoadă
Intrigile de duzină,
Cine până la chenzină
Face foamea stând la coadă

Amorsa că nu se poate
Un fitil sau o petardă
Pe care-o lăsa să ardă
Şi dădea la alţii coate:

- Auzi Lino, ce-a zis Veta
Că l-a prins iar pe Dumitru
Cu nepoata lu' arbitru'
Şi l-a bătut coana Reta...

Ştii pe nora lu' Lăcustă
Ne dădea la toţi de furcă
A furat mai ieri o curcă
Şi-a ascuns-o fă' sub fustă!

Iar pe doapa lu' Briceag
Cu nasul pe sus ca mâţa
A prins-o cu fâţa, fâţa
Şi cu unul în borceag

Stai acas' că mâine plouă
Nu deschizi televizorul
C-o să vină perceptorul
Pe la opt. Sau după două

Dacă ştie sau nu ştie
Să-şi umple cu bârfe, cofa
Tanti Frosa catastrofa

Era as în calomnie

Draga mea

Cu un neg cât o alună
Crescut pe obrazul stâng,
O visez noaptea şi plâng

Draga mea când iese pe balcon
Şi goneşte muştele cu pliciul
Dacă trece-atunci vreun camion
Pe şofer l-apucă tremuriciul,

Scuipă-n sân şi-o taie peste câmp
Poa' să bată vântul sau să plouă
Cine-l vede, jură că e tâmp
Fiindcă-ntreabă de spitalul nouă

Vocea ei robustă ca stejarul
Dinţii ei sunt galbeni de tutun
Arde-n mine inima ca jarul,
O văd frumoasă şi-o iubesc nebun!

Când atacă ea o vocaliză
O apuci subit spre polul nord
Şi faci revelionul pe-o banchiză
De n-oi muri de foame-ntr-un fiord

Orice-ar fi, eu nu îi văd defectul
O iubesc ca-n săptămâna oarbă
Când se scaldă, vine şi prefectul
Că se isc' vârtejuri, să n-o soarbă

Vin jandarmii cu echipamentul
Legaţi la ochi să nu-i tragă păcatul
Cu mic, cu mare, e prezent tot satul
Şi-un ziarist de la „Evenimentul”

Şi cum păşeşte graţios, involtă
Punând parşiv pe-o parte, pălăria
A vrut s-o angajeze primăria
Să ne păzească bruma de recoltă

Draga mea când iese pe balcon
Zboară ciori din câţi copaci există
Şi dacă trece-atunci vreun avion
Ceva mai jos, se va lovi de pistă

Să nu ne despărţim

Nu mai vreau să-mi pun papucii
Că mi i-a udat Bosforul
Şi-au să vină mamelucii
Cu şerbet şi cu Li Chioru'

Nu mă părăsi că fac emoţii
din acelea fel de fel

care-mi trec prin cerebel
şi nu ştii la o adică
ce curaj am eu de frică!
Nu mă părăsi te rog
strada este plină de capcane
nu fumez, nu ştiu de drog
noaptea pe terenurile virane
câte-am auzit că se petrec
ţi se face părul ştrec;
fii şi tu o dată gentilom
şi nu mai certa-ne-vom!

Nu mă părăsi că sunt în stare
să fac o chestie de amploare
Alecsandre, eşti un dulce
lasă-mi nervii să se culce
că dau ţignal în mahala
şi rămâi fără şandrama
cu toată aprobarea ta
pe care senior Băsescu
ţi-a dat-o pentru s.r.l.
că-mi înfig ghearele şi ies cu
ce-ai mai frumos tu: buclele!

Asta-ţi trebuie azi ţie:
protecţie pentru chelie?!
Las-o-ncolo că e veche
cearta noastră, floare la ureche
hai la părinţi la Vama Veche
Doi porumbei fac o pereche!

La ghişeu

Cine bate cuie, scoate
Alte cuie, mai târziu
Că pingelele cu toate
Schimbă-se în timp ce scriu

Să nu-mi dai din mâini cu semne
Să-mi zici mie papagal
Că-ţi tai cartela de lemne
Şi te văd arzând mangal;
Nu umbla cu d-alea-ntoarse
Care nu le înţeleg
Mama, tatii capu-i sparse
Şi-acum doctorii i-l dreg;
N-am arcuş şi n-am vioară
Că nu sunt de nasul meu
Da' nu-mi da din mâini cum zboară,
Cioara ca un cimpanzeu!
Dă-mi avizul că văd strâmb
Şi-am ajuns la săturate
Port cu mine un carâmb
Cu licenţă de carate
Dă-mi mai bine semnătura
Că de când stau la ghişeu
Mi-a coclit şi mie gura

Din senin şi-aş vrea să beu
Dă-mi o dată să mă duc
Am ştampilă, cereri, timbre
Doar atâta n-am: ciubuc!
Dă-mi-o să mă duc bre, zimbre!
Aţi văzut că iar începe?
Să nu dai cu vorbe-n el?
Nu-nţelege dar pricepe
Zgarda, fiece căţel;
Ai uitat ce vrei, pesemne,
Faţă de vărsat şi semne!
Aici nu e carnaval
Vine iarna şi n-ai lemne
Vrei să arzi numai mangal?!

Corbii negri

Ce să facem împreună
Când nici singuri nu puteţi
să-i opriţi? Ţiganii beţi
Dau cu vorbe proaste-n lună

Într-o poiană, sub un alun
Corbii negri beau tutun
Le sticlesc ochii de foame
Şi se uită după dame;
Ăla mic, un dracu' gol
S-a spurcat la vinalcool
Unde bea drojdie din nişte căldări
Şi zboară înapoi pe nouă cărări
Numai într-o zi i s-au încurcat iţele
Şi l-au prins prepeliţele
Şi ce-a păţit... Acum tace chitic
Şi nu-şi mai aminteşte nimic;
Le-ar trebui o trăsură şi un cal
Să se ducă deseară la bal
Unde vine şi doamna ducesă
Ar dansa şi ei ei cu câte o negresă
Pe care s-o curteze decent
Suflându-i în faţă fumuri de kent;
Cu sânii tari, cu priviri languroase
Cu pene lucioase
Cu vorbe de pierzanie la urechea stângă
Până ar face-o să plângă
În rotirea discului
Şoptite în vârful pliscului
Cu aerul degajat şi monden
Dar pân-atunci îl suduie pe La Fontaine
Le ghiorăie maţele de foame:
Ce să mai caute la bal?!
Mai bună-ar fi o bucată de caşcaval!

E plină lumea de armate

Nici un tânăr fără armă
Nu mai vrea prin somn să-mi treacă
Junii eteraţi în geacă

Ies prin ziduri din cazarmă

Atâtea grade degradee
Fahrenheit, Celsius, Nord
Ne pun busola-n dezacord
Că fiecare alt grad, e

Pe scara vieţii stau gradaţii
La fel ca într-un alambic
Ce ne distilă pic cu pic
După structuri şi aspiraţii

Că doar gradaţi şi degradaţi
Ne-au pus câte-un vârtej în cale
Şi-au dat cu biciul: - Respiraţi,
Că bolovanul se prăvale!

Se luptă omul pentru-o tresă
Sau pentru-un pas mai sus pe scară
Şi-atuncea când e tras pe sfoară
Îşi schimbă ultima adresă

Atâtea grade degradate
Fahrenheit, Celsius, Nord
E plină lumea de armate
Cu care stăm în dezacord

Cum vă place?

Orice fes are un înţeles
Şi dacă întorci fesul pe dos
Adevărul nu e mai frumos

Anemona din Cremona
O purta la pieptu-i Mona
Când dădeau caişii-n pârg
Şi ieşea cu birja-n târg;
Cavalerii-n zale lucii
Îşi lăsau bătutul nucii
Şi încălecau vreun mânz
S-o-soţească până-n prânz
Şi strigau călcând vreo raţă:
Ce frumoasă eşti ragaţă!
Ce frumoasă eşti, ragaţă!

Dar un pictor mititel
De necaz că era chel
Treaba lui, puţin miop
Arătos, puţin cam şchiop
Rotund ca un pepenel
A pus mâna pe penel
Leon Vinci de necaz
Că n-avea ca alţii, haz
Şi sărac, fără leţcaie
S-a-ncuiat într-o odaie,
S-a luptat cu şevaletul

Până i-a făcut portretul

Nu aşa cum era ea
Că-şi spărsese ochelarii
Şi-ăia micii, şi-ăia marii
Ci aşa cum o credea;
Şi de secole la rând
Noi dăm banii aşteptând
S-o vedem pe Mona zee
Agăţată prin muzee

Plafoniera zburătoare

Ieri pupam pe unii, astăzi pe alţii
Poate vi se pare o chestie de gust
Cezarului i se înalţă întotdeauna
O statuie călare, sau bust!

Lasă plafoniera în pace,
Aceea nu e o farfurie zburătoare
Cu care noaptea vin călare
Omuleţii verzi să se mai joace

Limba rusă nu mai e la modă,
Vântul suflă invers la kremlin
Cine-şi doreşte câte-o odă
Se urcă într-un zepellin

Şi-atunci vede totul de sus
Dacă n-o să uite paraşuta
Privind cu jind înspre apus
Busola lui urmează ruta

Ne înrudim cu Europa şi cu nato
N-o să ne mai ajungă nimeni la nas
Ca-ntr-o acuarelă de Şirato
Declarată de experţi De Gas

Dor de primăvară

Iau liftul şi adânc cobor
În rădăcinile de lemn
Îmi fac la inelar un semn
De recunoaştere şi zbor

Întoarce-te asemeni primăvară
Adu-ne iar în suflete căldură
Să ne zburde ţâncii pe afară
Să miroase câmpu-a arătură!

Toată viaţa noastră-a fost o iarnă
Şi frigul ca o zodie nefastă
Pătrunde iarna frageda lucarnă
Şi nu e asta singura năpastă

Să ne spălăm în rouă pân-la brâu
Să ni se-mbete ochii de lumină

Să ne pierdem în lanurile de grâu
Şi să ne-ntoarcem obosiţi la cină

Să scăpăm de friguri şi vedenii
Dă-ne suflu şi ne dă putere
Să mergem la slujbă şi la denii
Cu sufletul curat de înviere!

Dobermanii

S-a făcut prea multă larmă
C-au să vină gunoierii
Inimă, să nu te sperii
Că tu n-ai permis de armă!

Dobermanii rămaşi singuri
Patronii căzuţi în ringuri
Concurenţa peste gură
te lovea. Şi sub centură;

Sluga care nu e slugă
Nu ştie cuvântul rugă -

Ce frumoasă eşti în păr
Cu atâtea flori de măr:
Delicată şi involtă
Păcat de biata recoltă!
Cine câştigă primul rund
În al doilea, se duce la (p)fund

Când cade un barosan în groapă
În urma lui poţi să scoţi apă!

Grangurii, lichelele
Sperie şi ielele
Feţi frumoşii, pistolarii
Bivolii şi Bivolarii;

Dând cu fard a câta oară
Toate conturile se-cară
Dar în orice buzunar
Mărunţiş pentru-un pahar...

Ploaie, cărămidă
Ridurile ridă
Faţa lui de vânt şi apă
Faţă slută
Şi mioapă
Vinovată de bancrută
Este ultima şi scapă

Cratiţă, tingire
Haina de pe omul subţire
Se mulează după caracter
Şi se vede după fler
Armonie, catifea
Pielea lui şi pielea mea

Fiecare şi-o îndură
Într-o altă saramură;
Atâta lobodă slobodă
Dădu părimăvara la iveală
Că după ce am cules-o,
a rămas cheală...

Orice fes are un înţeles
Şi dacă întorci fesul pe dos,
Adevărul nu e mai frumos

O vioară, două viori
Cântau Balada de mai multe ori
Pe o punte suspendată
Între a fost şi niciodată

Primăvară brusc

Soseşte primăvara calm
Prin galeriile subtile
Din care urcă greu, tactile
Influorescenţe de napalm

Primăvara vine brusc
C-am ieşit ca gâzele la soare
Aripi şi lăbuţele să-mi usc
După iarna asta mare

Dorm căţeii toropiţi de cald
Pământul mai musteşte-a sevă
Parc-am intrat de nu ştiu când în grevă
Şi-aş visa un râu ca să mă scald!

Nu m-aş duce nici la băcănie
Să-mi cumpăr de-ale gurii şi nici pâine
C-aş dormi aşa şi până mâine
De necaz. Sau chiar de bucurie

Zarva lumii a rămas departe
Zgomotele nu mă mai ating
Doi copii-n vecini joacă pong-ping
De jocul lor, o viaţă mă desparte

Arde focul în bucătărie
Poştaşul îmi aduce o scrisoare
Dar lenea mea-i aşa de mare,
Că nu-mi mai pasă de iahnie

O turmă paşte vizavi pe deal
O fătucă saltă pe potecă:
Spuneţi voi, care bibliotecă
Mai ascunde-aşa un ideal?!

Şi-aş vrea să mai lungesc niţel
şederea. Însă mă opresc
Că vine vremea să-ngrijesc
Bubiţa la un degeţel

Ce pace-n jurul meu respiră
Natura-n care m-am născut
C-aş lua-o iar de la-nceput
Precum Apollo doar cu-o liră!

Dau foc ţărani gunoaielor prin curţi
Ascut securi, repară câte-un gard
Nu-ntreabă nimeni de rimel sau fard
Şi ţâncii ies cu pantalonii scurţi

Ce liniştită zi şi calmă
Că mie mi se-nchide pleoapa
Ogoarele se văd ca-n palmă
Şi mici sătenii, care dau cu sapa

La câţiva paşi, mulţime de izvoare
Îşi caută o albie comună
Şuviţele de apă se-mpreună
Şi pornesc la vale către mare

Nu m-am mişcat din jilţ deloc
De parc-aş fi stăpânul lumii
Şi altă-ngrijorare nu mi-i
Doar să nu dea iahnia-n foc

On revient toujours

Cine-a tras în noi
După două'ş'doi?

Nu mai au minerii drum spre capitală
Cu hărţi militare şi să dea cu bâta
Orice derapare (asta e a câta?)
În democraţie e...originală
Cum să te conducă Ilici spre ceilalţi
Dacă tu pe umeri n-o să vrei să-i salţi
Nomenclaturiştii rangul trei şi doi
Prima libertatea, Moscova apoi?!
Dar când e să fie, gata mormăiala
Vine primadona, cântăreaţa, cheala;
Că e confiscare sau numai scenariu
Tu bea-ţi în tăcere paharul cu bariu
Oh, ce de istorii şi cum se mai scrie
Numai ce se vrea. Şi nu ce se ştie!

Mersul pe mare

Puţin credinciosule, pentru
ce te-ai îndoit? Matei 14.31

Vâslaşii obosiseră trăgând la rame
apa creştea la picioarele lor
şi Simon în acea noapte adâncă
ştia că ei îneca-se-vor
Pământul rămăsese departe
Învăţătorul Se ruga pe munte

iar ei aveau moartea în faţă
şi nu ştiau cum s-o înfrunte
De ce nu eşti Doamne, cu noi?
Pe mulţi ai adus Tu la viaţă
iată noi, apostolii Tăi
vom fi morţi mâine dimineaţă
Noaptea ca păcatul, adâncul la fel
Întunericul vine de dedesubt
şi a cuprins toată lumea aceasta
de care iată, noi ne-am şi rupt
Strigăte-n beznă: - El e Acesta!
Merge pe mare ca şi pe uscat!
Cheamă-mă la Tine Doamne,
dacă vrei să cred cu adevărat!
- Vino!
Simon coboară, apa e tare
un pas, încă unul. Parcă visez
merg şi eu ca El! Nu se poate
să-mi fac din iluzie, crez!
Ce simplu e! Şi totuşi
cât e de greu şi profund
oh, năpraznic e vântul
Şi dacă mă-nşel?
Salvează-mă Doamne,
că eu mă scufund!

Îndreptăţitele reproşuri

Ascult ploaia cum cade şi tac
Mă închipui singur în univers
Şi mă cuprind fiorii
Mă simt bătrân ca un copac,
Pe coaja căruia s-au iscălit,
toţi trecătorii

Măcar o dată la o lună
Deschide uşa la cenaclu
Noi oferim la toţi şperaclu
Şi-o invitaţie pe lună

S-o vezi pe Ana lui Ioniţă
Cu stetoscopul pentru cord
Şi pinguinii ei din nord
Cum le oferă o halviţă

Să vezi ce marţial ridică spada
Cocoşiii care n-au armură
Şi cum fandează pe măsură
Şi nu degenerează sfada

Să-ţi tragă Ger o epigramă
Să rabzi estemele lui Gim
Discursul bun de pus în ramă,
Că pentru asta îl iubim!

Să-ţi dea Protopopescu-n cap
C-un text tradus din Georges Poulet

Şi toate astea să nu le
Consideri bre, un handicap

Să-ţi spună Geo răguşit:
Mister! Acesta-i adevărul
A început să-mi crească părul
Şi p-ormă, nu s-a mai oprit!

Pe Jingulescu traducând
Pentru Shakespeare la ora mesii
S-auzi de crimele lui Jessie:
Ce i-a trecut şi ăsteia prin gând!

Pe Nistor care cucereşte
O altă floare de succes
Şi căruia în palmares
Mereu e una, care îi lipseşte

Sau vreun uncheş ca baciu' Onea
Cu povestiri, romane fluviu
Ori susurând ca un efluviu
La portavoce, doamna Gionea

Vino să-l vezi pe Grigoriu
Scriind la fel în orice gen
Pe stradă, la bufet, în tren
Că are timp pân-la Lehliu...

Sau când e-n formă, pe Mohor
Cu caii vorbitori. Ce ghinion!
Ori la vreo nuntă, din acordeon
Cum cântă bardul de Mosor

Promite-ne c-o să mai vii
Cu raţa-n traistă de la ţară
- Să-mi spună soacra ca şi prima oară
Că nu mănâncă raţe vii?!

Dar crede-mă, e greu maestre
Mă costă şai'zeş'patru drumul
Tramvai, dejun, cât mai acumul,
Ţin sărăcia-n frâu de zestre

<u>Iulie, dar nu oricare</u>

Sunt doar un semn de întrebare
Precum un vis nedumerit
Cravaşa lumii rău mă doare
Ori de câte ori m-a nimerit

La fereastra dinspre stradă
Uliţă voiam să zic
Coborâse luna în ogradă
Mesageri din Carul mic

Pe la două, poate trei
Lumina ca o făclie

Ceasul meu de insomnie
Liniştea de pe alei

Era vis sau numai vrajă?
Aerul plutea uşor
Am rămas uimit de strajă
Şi mi se părea că mor

Merele din crengi, necoapte
Coborau ca la un semn
Fără nici un fel de şoapte
Ca mânate de-un îndemn

Păream singuri pe planetă
Întâlniri de gradul zero
Că şi steaua mea din cer, o
Presimţeam ca o cometă

La fel, la fel

Şi vine cina cu opaiţ
Iar dacă n-am, cu lumânare
Când merg din hobby la culcare
Şi ce visez, îi dau cu baiţ

Dacă nu se mai arată
Nici o ţintă în vizor
O vedetă demodată,
Iese din televizor

Iese, face loc la alta
Şi-l închid că sunt sătul
Dacă n-are peşte balta,
Are broaşte din destul

Pasărea de somn albastră

Departe stau de certurile mărunte
Străin şi intereselor de clan
Fiecare om are un munte,
Pe care urcă-n spate-un bolovan

Rătăcirile de noapte
Pe tărâmul unui vis
De atâtea ori inapte
Să te treacă de abis;

Deschizi ochii mari şi vezi
Şi ambiguu şi confuz
Umbre de cirezi, livezi
Desenate de Urmuz

Lume care-apoi dispare
În ţinuturi iluzorii
Precum şterge o eroare,
Internetul din memorii

Şi-nchizi ochii. Te-ai întoarce
Ispitit de un fior
Acolo de unde doar ce,
Revenişi ca dintr-un zbor

Ai da tot ce n-ai, să ştii
Visele să ţi le torci
Doar atât: să te întorci,
S-aduci nişte semne vii!

Bate ziua în fereastră:
Moleşită de căldură,
Pasărea de somn, albastră
Te-ar fura dar nu se-ndură

Cotite

Tu ţii cu unii pentru carieră
Eu nu ţin cu nimeni dacă-mi place;
Pentru o floare la butonieră
Nici un partid n-are ce-mi face!

Am ieşit şi noi în lume
După scrie jurnalul
Însă ne ţinem de glume
Cum ne-nvaţă papagalul

Râurile prind să sece
Şi iar creşte megawattul
Termometrul e mai rece
Dacă ea face şpagatul

Tu nu mergi cu noi la grevă
Să strigăm ce strigă toţi?
Vin mascaţii şi prelevă
Mostre dintre hotentoţi

Între noi şi ei nu este
Aparent vreo legătură
Cine-mi face mie feste,
Îl calc eu pe bătătură!

Domnii de azi dimineaţă
N-ai văzut că sunt mulatri?!
Le dai cu vopsea pe faţă
Ei te muşcă şi, tu latri

Toate bune, Niagara
A rămas fără turişti;
Unchiul Gane la Amara
Are seara ochii trişti

Bune sunt sau nu aceste
Zboruri fără atribut,
Dacă pe atâtea ţeste
Pune-se mereu tribut?!

Lăfăieţii

Nici un filament nu arde
Doar aşa pe veresie
Azvârlind spre primărie
Vorbe proaste şi bombarde

Lăfăieţi de modă veche
Ce-aţi luptat fără stindard,
Cântând aşa după ureche
Un lăutar, n-ajunge bard!

Enigma voastră iar derută
Femeile ce merg pe dos
Provocatoare de bancrută
Şi paguba ca un folos;

Închise drumurile; singuri
Sărmanul conte Prepeleac
Dacă nu coborâţi în ringuri
Celelalte sunt un fleac!

O lume nouă, una moartă
Acesta nu va fi acela
Să sufle-n briza ce vă poartă
Spre apa vie caravela

Unde e bătrâna modă
Cu demoazele de salon
Care primeau din Cerna-Vodă,
Scrisori de la vreun filfizon?

Latră câinii lumii, latră
Caravanele ce pier
Şi trec şatră după şatră
Prin ţinutul, meu stingher

Scurtă zbatere prin ani,
Bate vântul prin lăicere
Idealuri de doi bani
Don Juani fără avere,

Neasemeni şi aşijderi
Postul alteia ce nu e
Vânătorile de jderi,
Toamna munţii nu mai suie

Nu mai e morala clacă
Desuetă, nici abstractă
Tinerii în blugi şi geacă,
Fac întruna cataractă

Parcă nici nu s-au născut
Că-i şi vezi de-a rostogolul
Perceptorul decăzut
Vine şi le ia obolul

Tineri fără de speranţă
Cu deşert interior
Şi bătuţi de circumstanţă
Ca blestemul lui Alcor

Îi striveşte vorba goală
Şi condiţia impusă
Morbul care e o boală
Dincolo de mări, adusă

Fiecare râu îşi pierde
Nerăbdarea în aval
Urma lui rămâne verde
Lanul, ca un ideal

Darul care e de preţ,
Nu se-neacă în alcool!
Cine are scrisul neciteţ,
O să lase locul gol

Vorbele mereu mai multe
Nu mai pot să ne ajute;
Câte sulte şi insulte
Rămân fără atribute?

Tinerii, păduri de brazi
Viitor invalidat
Nu aduni şi nici nu scazi
Un eres nedezlegat,

După care un vârtej
Umbre rău prevestitoare
Dau întruna bun prilej
Pentru o neascultare

Struna voastră paraliză
Fără leac vindecător
Bârfitori de Mona Liză
Toată viaţa fără spor

Adio tineri fără şansă
Regescul taler vi se-nclină
Cum flutură câte-o rejansă
În partea fără de lumină

Adio fluturi încă vii
Lepădaţi paloarea morţii
Conjugarea lui a fi
S-a oprit în faţa porţii

Cel mai urât

Domnişoară, eu n-aud ce zici
Că pe la noi plouă cu broaşte
Priveşte tabloul şi hai, recunoaşte
Că asta e coada altei pisici!

Îmi pun cravata, îmi pun şi vesta
Şi ies seara să mă plimb
Cu bastonul prin olimp:
Sunt cel mai urât din oraşul acesta!

Scuipă-n sân când mă zăreşte
Orice babă cobitoare
Slabă ca o scobitoare
Ia avânt şi o zbugheşte

Eu ştiu ce înseamnă fiesta
Când taurul vieţii prins e de coarne
Şi spaimele ţipă să nu te răstoarne:
Sunt cel mai urât din oraşul acesta!

Se uită nevestele lung după mine
Bărbaţii-nţelepţi le imită
Şi urbea cu toată se-agită
C-atunci hotărăsc: e mai bine,

Că cel care trece un test, a
Comis o dovadă în plus
Suport şi afrontul adus:
Sunt cel mai urât din oraşul acesta!

E drept că nu sunt cel mai deştept
Dar poate nu sunt nici cel mai prost
Când nu mă găseşte beleaua în post,
Ca omul onest, o aştept

Îmi place şi mie siesta:
Cafeaua, luleaua, nevasta
Dar mă deprimă ideea aceasta:
Să fiu cel mai urât din oraşul acesta!

O carte, vă rog

Numai eu mă uit pe geam
Beau cafea şi scriu şi dorm
Parcă nu mai ştiu că ce-am
Pierdut, este enorm!

Cine mai pune mâna pe-o carte?
Nu de joc, ci de citit
Are, (n-ar mai avea), parte
Şi de foc şi, de chibrit

Creşte fosforul la preţ
Se cotează iar la bursă
Doar să nu se afle la judeţ
Cum îl procurăm şi din ce sursă

Iar secretul e-n aceea
Avantaj, dezavantaj?
Nimănui nu i-a venit ideea
Să-l exporte sau să-l pună-n gaj,

Nici să-i dea cu lingura pe gât
Omului mai jos cu-o treaptă
Să-l îndoape serile încât,
Să fie mai deştept când se deşteaptă

Nu mai vreau fântâni să sece
Cine să ne apere?
Capere să scapere
N-au avut nici lumile aztece!

Nici izvoare la comandă
În decoruri cu chirie:
La atâta sărăcie,
Mai făceam şi contrabandă

Nu mai vreau izvoare plate
Ce ţâşnesc doar la comandă
Din chiuvetă. Şi s-arate,
Farsa dintr-o sarabandă

Poşta redacţiei

În cameră dezbat tratate
În anticameră e frig
Concert cu muzică de Grieg
Cu degete înmănuşate

Un cititor mai hâtru din Braşov
Ne-ntreabă dacă vindem şi potcoave
Eventual vreun coctail Molotov
Şi ce vă spun eu, nu-s braşoave

La rubrica de matrimoniale
Două soacre tinere
Paparude virtuale,
Voiau câte-un ginere

O cititoare ne-a trimis o piesă
S-o citim, să nu mai ardem gazul
Că ne face rost şi de-o adresă
Să ne repare gratis aragazul,

Să nu mai bem cafele de-mprumut
Drogul a crescut mereu la preţ
C-am ajuns la aia cu năut
Şi ne privesc colegii cu dispreţ

Vigilent, un pompier ne-ntreabă
Dacă ştim să scoatem fum pe nas?
Dac-am fi balauri, altă treabă
Dar aşa, doar fumul ne-a rămas!

O bunică sună dimineaţa
Să-i păzim căţelul de rezervă
Cât lipseşte ea să facă piaţa
Şi turuie şi turuie, că are-o vervă...

O vecină ne trimite flori
Vopsite proaspăt în atelier
Avem noi un poet, vine din zori
Şi vrea să i-l cedăm, ca zilier

La ora nouă, ne deschide uşa
Acelaşi jovial chefliu
Şi ne întreabă agitând mănuşa:
N-aveţi şi voi o sticlă de rachiu?

Punem pe foc şi manuscrise: ard
Să vedeţi cum se-ncinge pălălaia
O colegă îşi tot dă cu fard
C-ar speria şi biată ghionoaia

Cam aşa se scurge-o zi a noastră
Inevitabil în abis
Şi ne bate seara în fereastră
Şi mergem acasă de plictis

Restitutio in integrum

Trăim mai abitir seisme
Decât în vremile primare
Se umple lumea de neologisme
Şi limba romilor dispare

V-am oferit un manuscris
Domnule profesor, spre lectură
Cu tot respectul, dacă-mi e permis:
Restituiţi-mi opera-n natură!

V-am crezut un tip de anvergură
Nefăcând cu nimeni compromis
Cu tot respectul, dacă-mi e permis:
Restituiţi-mi opera-n natură!

Nu mai amintesc că mi-aţi promis
Promovarea în literatură;
Drept că uneori şi cei mai mari's
Acuzaţi de câte-o impostură
Cu tot respectul, dacă-mi e permis...

Dimineaţă

Şi-aş porni-o-ncet aiurea
Unde-o fi, numai să plec
Să tai vieţile în ştrec
Şi ducând în cap, pădurea

A-nflorit pustiul fricii
Dincolo de orişicare,
anotimp. Că şi piticii
Merg din nou la vânătoare

Doar cogeamite cămila
Rumegă pe nemâncate

Drumurile neumblate
Plânge-n cortul ei Djamila,

După dragul Al-Djabel
Că iubeşte dromaderul
Tot la fel cum pivnicerul
Vinurile hidromel

Nimeni nu mai ştie cum
Potcoveşte omul calul
În pustiul Kara Kum
Ard localnicii mangalul

Spaima nopţilor adună
Caravane lângă foc
Şi din fiecare dună
Cântă greierii ad-hoc,

Că dansează şi aricii
Câte-o polcă pe furate
Ghinionul că piticii
Iau iar lecţii de carate

Altă vânătoare

Daţi-mi liniştile care
Le răpiseră ceilalţi
Când cobori să te înalţi,
Stinge vântul felinare

Iarăşi colorăm cuvinte
şi bătem cu pumnu-n masă
când e aerul fierbinte
şi tăcerea ne apasă

Altă nouă vânătoare
hăituiţii suntem noi
pentru blidul de mâncare
lumea-i uită pe eroi

Luna stă pe loc de parcă
cineva ar trece strada
când piraţii îşi debarcă
peste cheiul lor armada

Facem zdrenţe din stindarde
rătăcind pe multe căi;
vine vremea care arde
şi pe buni ca şi pe răi

Între jos şi între sus
nu va fi egalitate,
cum nici râurile toate
nu se varsă în apus!

Hai samsare, strânge chinga
dă dresorule cu biciul

cel care-a urcat în ring, a
intuit un sacrificiu

<u>două lumi</u>

E mort de mult orice alai
Şi doarme orice zurbagiu
Că nu mai vin căruţi cu cai
Şi căruţaşi după rachiu

pierde leşul câte vise
mi-au trecut pe la geam şi se
mulţumeşte cu ce fură:
din fărâma de căldură
şi-un confort adânc în oase,
asta-i totul ce-i rămase
dintr-o viaţă de tumult:
e puţin sau este mult?

Între lumile din care
evadează fiecare:
una este cea de ziuă
când eşti pisat ca grâu-n piuă,
alta este cea de noapte
când ciorchini de vise coapte
bat în geamuri şi întinzi
mâinile ca să-i cuprinzi;

nu-i atingi dar te trezeşti
cu lumina în fereşti;
azi aici, mâine-n cealaltă
care este mai înaltă?
apoi iar şi, iar şi, iar
tot aşa pân-la hotar!

<u>Nu-mi tulburaţi planeta!</u>

Toarnă luna din înalt
Aur magic pe statui
O Giocondă care nu-i,
Varsă lacrimi pe asfalt

Mi se opreşte strada chiar la poartă
Locuinţa mea, secretă oază
Din care ies în lume doar cu groază
Aventurându-mă pe marea moartă;

Toată viaţa o beligeranţă
Departajarea oarecum frivolă
Şi căpitan şi, mus pe mica yolă
Cu stricte reguli pentru toleranţă

În armistiţii, mai schimbăm misive
Şi pactele surpate rând pe rând
În amândouă taberele când
Găteşte fiecare, ofensive

Ne acuzăm de tot ce nu ne place
Şi ne zvârlim în faţă un eşec
Cu gândul la revanşă sau refec
Pe termen lung,să nu ne fie pace

Improvizăm ca marii amatori
Torente, imprecaţii, invective
Şi-atunci când nu găsim alternative
Clachează nervii, spargem la viori

O stradă îngropată-n faţa porţii
Pe care eu mă simt învingător
Măcar atâta brumă de fior
Să ştiu că-mi rezervară sorţii

Pe strada asta locuiesc doar eu
O cronică banală într-o lume
Că nu-i găsiră oamenii vreun nume
De monstru, elefant sau cimpanzeu

O cronică lipsită de ovaţii
Pe pielea mea precum un pergament
Mi-o însemnă destinul influent
De pe răbojul altei generaţii

O stradă fără nume şi trecut
Fără virtuţi politiceşti, mondene
Şi interese noi, euro-pene
Tinzând spre viitorul absolut

Pe strada asta-am scris Tabu, cu creta
În stâlpul porţii. oblic un panou
Avertizează orişice ecou:
Vă rog atât: - Nu-mi tulburaţi planeta!

Domnule Carré

Iar mâine când mergi la unesco
De unde-o să scapi după patru
Aleargă să prinzi o piesă de teatru
Semnată de unchiul Ionesco

Domnule Carré e greu:
Casa Rusia subzistă
Emblematic ca o pistă
Îngropată-n minereu

Dar ce vină avem noi
Cititorii mai oneşti
Că vrei să ne ponegreşti
Şi să ne declari război?!

Lasă-ne bre, nervii-n pace
Noi n-avem calmul lui Hagi
Şi ne tremură nădragii
Că ne ţii pe jar şi ace;

Cine-a spus multe cuvinte
Nu ajunge la virtute
Şi la asta numai tu te
Amăgeşti, luând aminte

Cum să-ţi faci din ele, scară?
Bombele cu apă fiartă
Opăresc dar nu mai iartă
Scriitura de ocară;

Sunt mai rele ca trotilul
Ce apasă greu pe glob
Peste care un neghiob,
Trece aprinzând fitilul

Ceaiul tău de five o'clock
Toarnă-n el whisky cât vrei
Bea-l şi culcă-te că cei
Păcăliţi, nu mai iau foc

antichităţi

latră câinii, latră
latră demagogi
inimă de piatră
ne-ai lăsat ologi

veche laguna
drama şi drahma
putra şi brahma
umplu lacuna

nu-mi place mutra
ăstor, niciuna
brahma şi putra
numai minciuna

alergătorul
marele Gange
numai cu-o cange
trece-l cu zborul

dar când fu sus
privi înapoi,
se rupse în doi
aşa că v-am spus

izvorul secă
doar hotentotul
râse cu totul
şi se-necă!

Meditaţii

Obosită cale
Drumu-i încă lung
Picură petale
Crinii îndelung

Jumătate patru
Timpul trece greu
Body guard mulatru,
Lăzi cu minereu

Mângâieri feline
Linişte-n urechi
Cu ispite fine
Dinspre vinuri vechi

Şi cu astea totuşi
Nu mă simt stingher
Fiecare potu-şi
Pierde-ntr-un mister

Monoton tic-tac-ul
Taie fără zor
Secundelor tracul
Fiecărui zbor

Crapă-se de ziuă
Ochii-mi se adumbră
Pace şi numai o
Languros penumbră,

Intră în odaie
Luminând pereţii
Tot ce poţi să dai, e
Frumuseţe vieţii

Câte duse-n spate
E sau nu e greu -
Lucrurile toate
Altfel sunt mereu

Că nu ştii de unde
Începi să cobori
Nici unde se-ascunde
Sacul cu comori

Oprit la un pas de
Grea melancolie
Nici nu mai fac haz de
Ce lumea nu ştie:

Ce-i mai rău decât
Să ştii că nu ştii
Fie doar atât:
Ce numim a fi?!

Passo doble

Şi mioare pasc
Fragede de rouă
câmpuri. Şi renasc
Însumi dacă plouă

Coajă nucă
Lipsă miez
Dor de ducă
Titirez

Ninge, plouă
Adăpost
Pe din două
Fără rost

Una sare
Alta şade
Pe ninsoare
La cascade

Cea măruntă
aduce apă
cea căruntă:
- Hai la sapă!

Cine taie
Face semne
Şi în mai e,
Fără lemne

Vine iarna
Cu pricina
La po-Varna
Bat-o vina!

Şi n-ai parte
De covrig
Pânăă-n marte
Mori de frig!

Vine, pleacă
Mi-e totuna
Cin'se-apleacă
Vede luna

P-ormă vara
Cu căldură
Când 'ţ-ia scara
Şi ţi-o fură

Mă' femeie
Orice fur
Vrea să-şi iee
Un condur

Şi admite
Că frumoasa
O trimite
P-a cu coasa

iar năpasta

Cade-n jur
Nu pe coasta
De azur

Un rachiu
Că e târziu
Până mâine,
Nu mai viu!

Bobul de grâu

Cu melancolie
Aripile fluturi
Daţi-mi-le mie
Sfinte împrumuri!

Câteva minute nu te
gândi mai
că luna mai
e aproape
să ne scape
ca-ntr-o
curgere de ape

Greu e jugul
Tăvălugul
când răstoarnă
brazda plugul

Calcă omul
Cernoziomul
scoate pirul
că sămanul
un grăunte
e mai tare
ca un munte!

Iar o floare
care moare
a închis
în ea sămânţa
tot la fel
cum cimitirul
din Săpânţa

Respirar

Toate acestea, vei spune
sunt numai pre-texte
Să-nconjur planeta pe jos
Toată viaţa învăţăm la texte
Dar câte din ele ne sunt de folos?

Respiră rar, învaţă yoga,
Păstrează aerul în piept
Dacăvoieşti să-i fii adept

Şi să-i deprinzi de tânăr toga

Să urci pe munţi. Rarefiat,
Văzduhul să-l cuprinzi în braţe
Să nu vezi vulturi, să nu vezi becaţe
Nici zeul ce te-a în-fiat

Să crezi că te-a născut înaltul
Cu care-acum te contopeşti,
Că fluturi, păsări, gâze, peşti
Te vor primi dacă faci saltul

Că ei vor respira prin tine
Şi tu prin ei, la rândul tău
Că treci în zbor oricare hău
De timp şi spaţii cisalpine

Nici faraoni, nici piramide
Nu vor mai sta în calea ta
Că tu de azi vei descifra
Inscripţiile sasanide

S-ajungi ferice la nirvana,
Misterul lumilor să-l torci
Dar nu uita să te întorci
Când saltă steagul caravana

Să meditezi stând nemişcat
Un veac sau două. Un mileniu
Pe o planetă de seleniu
Să creadă lumea că eşti împăiat

Mă dă din timp în timp o raită
Prin shambala umblând tehui
Şi dacă altă cale nu-i
Să fugi când se adună dracii-n haită

Şi nu-ţi chema strămoşii dispăruţi
Să n-ai parte de feste sau surprize
Că-ţi bat în uşă noaptea în reprize
Reîncarnaţi maimuţe sau mai-muţi

Iar la final precum e drept
Să tragi o acoladă peste zare
Şi ca iniţiat, vei fi în stare
Să scoţi afar' şi aerul din piept

<u>În întâmpinarea muzei</u>

Dacă-i vorba pe ales
Daţi-mi tot ce mi-aţi promis:
Daţi-mi dreptul meu la vis
Că l-aţi invocat prea des!

Nu te duce astăzi nicăieri
Stai acas' că vine muza

Dacă nu i-o spune călăuza
C-ai plecat spre Babilon, de ieri

Dac-o-ntâmpini în fiord
Ai onoarea, primul pas
Ca busola, acul de compas
Îndreptat întruna către nord

Fiecare noapte aurora
Te invită pururi să citeşti
Clasicii pe care nu-i iubeşti
Fără să mai ştii, cât este ora

Başca vremea, gloria şi felul
Cum rămâne lanul treierat
Grija pentru banii de arat
N-ar putea să-mi micşoreze zelul

Şi la urma urmei, dacă
N-o să vină nici o muză
Te gândeşti tu la o scuză
Cât maimuţa stă pe cracă

Vorbesc unii cu emfază
Că le-ar ţine companie
Un fel de muzo-manie
Dar se-mpleticesc în frază

Decât să ţin un discurs
Ici sau colo vulnerabil,
Mai bine mă urc în dirijabil
Şi se-adună lumea ca la urs

Şi vă fac la toţi bezele
Ca la nişte rude de-ale mele
Care m-au poftit să nu poftesc
Brazdă din ogorul părintesc!

Albe nopţile mai lungi
Peste faţă cearcăne şi dungi
Desenează cu tot greul
Până-n zori când, iese curcubeul

Până nu tace orchestra

Sindicate sindic a te
Singur peste gură bate
Când înveţi să te opui
Nu mai eşti al nimănui!

Eduard întoarce arma
Îşi aprinde o ţigare
Şi şopteşte-n barbă: - Iar m-a
Fermecat o vrăjitoare

Mi-am furat singur căciula
Şi nu am, cui reclama

Că reclama şi cu jula,
Nu prea par a se-mpăca

Bate vântul, şterge urma
Că la urma urmei ştie:
E mai importantă turma
Decât orice pălărie!

Nu mai da cu sunete în mine
Că le-a expirat mandatul
Vecine, la clavecine
Le pricepi tu, acordatul?

Recunosc: această teorie
Nu mai e nouă de mult
Cine ştie o alegorie
Să ridice mâna. Eu ascult

Până nu tace orchestra
Dansăm toţi pe-aceeaşi sârmă
Da la super pân-la extra
Joacă-n frâu aceeaşi cârmă

Cât băturăm apa-n piuă
Tera s-a-nvârtit de două ori
Dacă tu ştii taina, zi-o
Că mai e o clipă până-n zori

Odă la o pană

Model de carte
Model de carte
Mintea lui a mers prea departe
Mă uit, te contemplu,
Te dau exemplu
Cum nu trebuie scrisă o carte

Pană, să nu cazi în pană
Că-mi dezafectezi moralul
Străduinţa mea e vană
Şi mă ceartă caporalul

Mă' tu ăla fără carte
Ce te crezi cu capul mare
Vino-ncoace: şapte arte
Nicăieri nu-s de vânzare!

Inspiraţia sau muza
Şi pe care pun temei
Suflă dintr-odată spuza
Când nu faci eu ele, trei

Că te duci şi vântul bate
Ţi se şterg în urmă paşii
Şi nu are ce-i abate
De pe caii lor, apaşii

Ori cu pix, ori cu stilou
Fierbinţeala unei febre
Lasă-n urmă un ecou
În statistici sau algebre

Dacă mă refuzi subtilă
Moare-n faşă, Excelenţă
Orice urmă de idilă
Dacă n-are coerenţă

Pană, pană fără service
Dacă-mi afectezi moralul
Mai bine-l reneg pe Elvis,
Şi-mi înfrunt iar caporalul!

Pre-stanţe

Proconsulul şi doi supuşi
Cartagina şi Charta Gina
Luau cu împăratul cina,
Înconjuraţi de trepăduşi

Pre-istoric animalul
Pre-vestea nu'ş ce eroare
Pre-cum mâlul de sub malul
Pre-supus un oarecare

Un pre-text nu-i o pre-lată
Nici pre-ludiul, un pre-lat
Când pre-miza pre-dicată
Se pre-tinde, pre-dicat

Numai el, necunoscutul
Vindea zodii,vorbea-n dodii
Care trib plătea tributul,
Pierdea rodul lui în rodii

Geaba mila, geaba sila
Că mai sus de primărie
Nici fosila, nici Drusilla
Nu mai poartă pălărie

Că pur-tare sau pur moale
Mai găsim pe la tarabe
Dar şi droguri şi pistoale
De prin ţările arabe

Cad secundele

De când vreau să ies în larg
Cu registre şi cadastre
Naufragii şi dezastre
Doar în capul meu se sparg!

Din ceas în ceas pendula bate
Precum un vag avertisment
Şi nefăcând nici un rabat, e

Înşelătoare-n ritmu-i lent

Şi câte-n cale ţi se varsă
Destinul când e să răstoarne
Un viciu, ghinion sau farsă
Ori taurul când te ia-n coarne

Că bat tic-tac-urile toate
Şi enervant şi, monoton
Zăpezi albastre poluate
Într-o cetate de beton

Şi cad secundele pe-o rază
Într-un cuptor care le arde
La care îngeri stau de pază,
Cu scuturi şi cu halebarde

Vai ce milă-mi e de mine!
Uită-te la ea, mumia
Râde dezvelind gingia
Ca un cal care nechează:
Nu găseam alta mai brează!

Bate vântul frunza-n dungă
Nu mai am un cal în pungă
Nici un sfanţ, nici o para
Să merg mândru la mândra
Să-i necheze la pridvor
Calul, când mi-e mie dor

C-o visez noapte de noapte
Cu obraji de piersici coapte
Şi când vreau s-o strâng în braţe
Vine Smeu s-o înhaţe
Şi se duc, se duc,se duc
El tomnatec, ea cadetă
Călări pe motocicletă
Că eu mă trezesc năuc
Şi mă scol lac de sudoare
Nici nu ştiu ce mă mai doare:
Au bojogii, au ficatu'
Şi-n zadar răscolesc patu'
Până nu mai am puteri
Că ea nu e nicăieri:
Nici în vis şi, nici alături
În cearceaful de sub pături

Şi de duce-m-aş, ce grabă
Şi de duce-m-aş, ce zor
Doar ca să mă aflu-n treabă
Dacă numai eu, mi-e dor?!

Cântă mierlă, cântă cuce
Vine Smeu şi-o seduce
Pe când dumneaei nătângă
A rămas în prag să plângă

Da' i-am zis: - Mă Lisaveto,
Tu cu ăsta din Soweto
Ai găsit să mă traduci?
Sau de-al nostru e, din Tei?

Vorbă multă, uite ce-i
Ştii proverbu-ăla cu fusta
Lasă-mă să-ţi iau Robusta
Într-o rată, două, trei
Şi te plimb cât o să vrei
De la gară la triaj
Ţeapănă pe port-bagaj,
Şi-napoi pe bulevard
După ce ţi-ai dat cu fard
Să rămână dintr-odată,
Lumea cu gura căscată!

Dar n-avui noroc şi pace
Că procleta, Lisaveta
I-a plăcut motocicleta
Şi eu unu' n-am ce-i face!
Aţi văzut? Asta e Veta!

Serenadă

Ceaiurile sunt fierbinţi
Ea aşteaptă să o minţi
Că e jună şi frumoasă;
Dacă rămâneam acasă
Nu-mi sufla în nas mahorca
Şi-l citeam, poate, pe Lorca

Arde focul lemne ude
Strig la mândra şi n-aude
Nici n-aude, nici nu-i pasă
Că e luna-aşa fumoasă
Şi eu mă frământ de dor:
- Vino fă' la geam, că mor!
- Bade, bade nu-i a bună
Eu te-am aşteptat pe lună
Cu pui fript şi vin la cană
Când avea idebu' pană
Că te-ar fi ginit vecinii
Şi cădeam pradă ruşinii,
Nu-ţi mai frânge mâinile
Că slobozesc câinele
Şi-o să-ţi muşte panatalonii
Ca-ntr-o piesă de Goldoni!

Dialog la nivel

Eu mă grăbeam dar dumnealui
Mă ţinea de haină să nu plec
Că are treabă vizavi la cec
Să dea un telefon şi n-are cui

Bună ziua bade Gheorghe

Vezi că-ţi cade pălăria
Pe mine nu mă cheamă Sorge
Şi nici nu-mi place călăria
Zi mai tare că n-aud
A trecut de ora trei
Servesc masa într-un dud
Vino şi tu dacă vrei
N-are lifturi prepeleacul
Parpalacul fâlfâie lejer
Nu mi s-a stricat dovleacul
Ce să cat în dud, mon cher?

Nici nu ninge, nici nu plouă
Una mică, alta mare
Ce-am avut fac pe din două
Şi-am căzut tot în picioare!
Nu vorbi prea mult că d-aia
Dimineaţa până-n zori
Bate vântul mult la Daia
Şi răceşti la subsuori

Dacă nu vrei să te urci
Nici nu pleci, ci doar mă-ncurci
Fii atent cum cade banul
C-am să te chem şi la anul
Fie-aici, fie-n Bermude
Să ne săturăm de dude!

Jelanie de toamnă

Constantine, Constantine
Câte nopţi au plâns în mine
De cu seară până-n zori:
Şi ciori şi, privighetori!

Luaţi-l pe septembrie din noi
Că dăm din el pe dinafară
Şi plouă toamna cu nevoi
Şi iar ne suntem o povară
Şi aruncaţi-l în cocori
O dată sau de două ori
Şi-n locul gol, rămas vacant
Să nu ne daţi nimic în schimb
Facem oricum figură tristă
Pentru paloarea unui nimb
Atâta timp cât mai există;
Aşa că vă rugăm frumos
Cum calea ni se tot bifurcă
Acest septembrie ne-ncurcă,
Şi de un timp, ne trage-n jos

Catedrala copilăriei

Se desfăşoară ne-ncetat mosorul
Şi ne cresc inelele pe trunchi
Osânda se primeşte în genunchi
Execuţia e cu-ncetinitorul

Am văzut iar catedrala
Unde, când eram copil,
Mă vrăjea imnul pe care
Din altar patru popi-l,

Revărsau din strană-n strană
Şi-n biserica de lemn
Semăna cu-un cor de îngeri
Coborând din cer, solemn

Şi-am intrat privind cu teamă
La icoanele din jur
Sfinţilor cerând iertare
Tulburat precum un fur

Tălpile mă dor de-atâta
Rătăcire şi de umblet
Iar neliniştea din tâmple,
Îmi coboară-ncet în suflet

Agăţatu-mi-am privirea
De odoare cuvios
Am aprins o lumânare,
Şi-am ieşit privind în jos

Metronom

Îmi trece ziua peste prag
Şi oameni cad din aşternuturi
Cearceafuri albe, roz, cu fluturi
Peste balcoane, flutur' vag

Pendula bate ritmul, ora
Secundelor care le taie
Ca să le-mpartă tuturora
Şi se aude în odaie,

Solemn ca un avertisment
E miezul nopţii sau trecut
Că eu surprins şi neatent
Mă tot foiesc în aşternut

Şi sună grav ca o sentinţă
Tic-tac-ul ei acuzator
Că n-ar putea nici o căinţă
Să mă scutească de fior

În orice clipă pierd comori
Nu fac apel la nici o scuză
Când mi se strică din viori,
Toţi lutierii mă refuză!

veşnicia mă-nfioară

Ci iarăşi mă împrăştii
Aproape clandestin

Când trag copii cu prăştii,
În cioburi de destin

cine ştie cum pătrund
freatic, apele în mine,
care e secretul ce-l ascund
aceste capilare fine?

suntem sau nu un univers
în consonanţă cu cel mare
aflat de-o veşnicie-n mers
purtat în noi, de fiecare?

aceeaşi lege ce n-alege
prin simpatie purtător
respectă sluga ca pe rege
salutând cu arma la picior

cosmos mare, cosmos mic
prin sine omul se măsoară
spre ceruri ochii când ridic,
veşnicia mă-nfioară!

Odă la lună

Lună, lună care treci
De la unu la trei' zeci

Răsai lună. Ce fumoasă
Eşti când mă întorc acasă,
(Unde nimeni nu m-aşteaptă
Doar nevoi pe fiecare treaptă)
De departe din străini
Şi ce blândă-mi însenini
Florile visând la geam,
Paşii grei pe macadam!

Răsai lună. Măcar tu
Stai cu mine, nu te du
Că mă strâng noaptea de gât
Întrebările încât
Mă-nspăimântă şi odaia
Nesomnul şi cucuvaia;
La lumina ta de ceară
Lasă-mă să scot din călimară
Slovele puţin câte puţin
Muiate-n miere şi-n venin
Că necazuri vin duium
Şi din viaţă-mi iau uium;

La lumina ta, fecioară
Prinde dorul să mă doară
Că nici slugă, nici stăpân
Nici n-am fost, nici nu rămân!
Câte urme las în urmă
Numai plânsul care scurmă
Bate vântul geamuri sparte

Şi nu mai e mult până departe...

Expectativă

Şi lunga acoladă
Făcând loc la concluzii
Pătrunde în livadă
Un vânt de deziluzii

Bate vântul a furtună
Parcă s-ar găti de ploaie
Curge timpul împreună,
Cu tăcerea din odaie

Că nici greierii măcar
Nu mai cântă, nici cocoşii
Ceea ce se-ntâmplă rar
După cum spuneau strămoşii

Scârţâie mai greu salcâmul
Bătrâneţi şi uscătură
Şi mi-e teamă că dărâmu-l
Palele în bătătură

Musculiţe rândunica
Tot culege-le în zbor
Că sub streşini, mititica
Are-un cuib de puişori

Zeiţa cu balanţă

Nu se sinchisesc de probe
Nici de cei ce vând vreun pont
Cât mai costă azi trei robe
Să le-aprobe-ntr-un decont?

Un lipsit de apărare
capotează. Dar mai des
Cine dă cu pumnul tare,
Are cel mai mult succes

Daţi-mi numai o părere
Nu e nou nimic sub soare
Iluzia iluzii cere
Chiar când dăruieşti o floare

Cine face carieră
Însă nu are talent,
Să-şi aleagă parteneră
Din extremul orient

Am lăsat să se răstoarne
Lumile cu susu-n jos
Şi-am suflat cu toţi în goarne
Fără de nici un folos

Camarila sau ce-a fost

Se-noieşte după rang
Cum îşi ia proverbul rost
Dintr-un zbor de bumerang

La ce bun să protestezi,
Să-ţi baţi singur cuie-n talpă?
Lupul caprei cu trei iezi
A fost o monedă calpă

La ce bun să dai din coate
Când te afli la nevoie
Dacă numai banul poate
Să dicteze după voie?!

Nu mai e o noutate:
Fără bani, fără protecţii
Derbedeii la carate
Dau năvală să ia lecţii

Banul face ca instanţă
Toate legile din ţară
Că zeiţa cu balanţă
Aţi văzut: e chioară, chioară!

Zborul nu se poate

Fericit acela care Îl caută
toată viaţa pe Domnul
Şi mai fericit
acela care Îl găseşte!

Cale lungă de trei ceasuri
Faldul zorilor de ziuă
Lin coboară peste Rio
Corturile la popasuri

Pace doar şi linişte adâncă
Omul căutând pe Domnul
Şi pe care nimeni nu-L
ştie. Nici L-a văzut încă

Sufletule, te dezleagă
Şi te spală de păcate
Fiindcă zborul nu se poate
Cu o aripă beteagă

Cere de la ceruri har
Şi desprinde-te de lest
Toată viaţa e un test
Lacrima, mărgăritar!

Corabia fără catarg

Daţi-mi aripi pentru rugă
Că eu mă topesc de dor
Viaţa noastră e un zbor,
interior

Corabia fără catarg
De mateloţi abandonată
Zăcea cu fruntea descărnată
Printr-un hublou privind spre larg
Cum valurile se gonesc
Şi ca-ntr-o muzică de Liszt,
Aduc spre ţărm un murmur trist
De cântec vechi, pirateresc

Şi-ncet, încet parcă vedea
Prin ceaţa vremilor abia
Cum braţe pline de putere
Strivit-au vieţi pentru avere
Sub flamura-i de neagră catifea
Şi neprimită-n nici un port
Proscrisă-n cele patru zări
Ducea blestemul peste mări
Cu două oase sub un cap de mort

Iar lemnul putred astăzi plânge
Funesta ei celebritate
Comori ce nu i-au trebuit
În fundul mării-s îngropate
Şi toţi piraţii au murit;

Ei însă oare ce-i rămase?
Un fanion pe care nimeni nu-l atinge
Cu-n cap de mort şi două oase

Muzicantul

Nu mai daţi cu el în stradă
Că el nu e de zăpadă
Şi e rece noaptea-albastră
Şi se-ntoarce pe fereastră;
Domnilor ce daţi din coame:
Lui, nu vouă vă e foame!

În burgul plin de suferinţă
căsuţe cu pereţi de var
priveau prin geamuri cu durere
cum din armonica uzată
un muzicant fără vedere
cânta la colţ de trotuar,
o melodie demodată

Făcea apoi o reverinţă
Pân-la pământ zâmbind amar
Cu lacrimi de recunoştinţă
Pentr-un bănuţ primit în dar
Şi din mizerul lui câştig
un boţ de pâine sau covrig
găsea întruna un prisos
iar porumbeii-n parc primeau
pe timp de ploaie sau de frig

firimituri şi ciuguleau,
de la un cerşetor milos

Iar ce vă spun eu,s-a-ntâmplat
într-un ianuarie când, de ger
afară pietrele crăpau:
printre nămeţii troieniţi
un muzicant înfometat
a fost găsit înţepenit
cu ochii scurşi cătând spre cer,
iar porumebii lui iubiţi
din palma-i rece, pâine ciuguleau...

Cerşetorul

Un invalid dintr-o umilă
Şi melancolică, uzată
Armonică, cerşeşte milă
Zâmbind de fiecare dată

Pe strada mea era un cerşetor
Cânta dintr-o armonică uzată
Că mă opream de fiecare dată
În umbra unui stâlp, plin de fior

Şi ascultam tăcut şi plin de vină,
Cântecul lui de dincolo de stele
Pe-obraji i se scurgeau două mărgele
Din ochii lui rămaşi fără lumină

Fă Doamne, o minune, mă rugam
Atâţia au vedere şi nu văd
Să nu ne pască iarăşi un prăpăd
Ca pe vremea regelui Priam

Şi răsplăteşte-l ca un bun Părinte
Măcar atunci când pleacă dintre noi
Odihnei Tale fără de nevoi
Că Te-a văzut mereu prezent, în minte!

Pata de culoare

Aristocraţii noştri azi
Îşi cumpără elicoptere
Şi când devin coleoptere,
Îi persecută pe nomazi

Lupta noastă e mai dură
Decât crede fiecare
Viaţa e doar o obscură
Şi minoră pată de culoare

Cât mai ai grenada-n mână
Nu te scărpina la spate
Grijă bre, să nu-ţi rămână
Din costum, doar jumătate!

Dacă te-a învins prostia
Nu da vina pe destin
Că din tot ce rosti ea
Soarta, tu eşti clan-destin!

Cine joacă o partidă
Poate pierde un partid,
Într-un buzunar sau o firidă
Şi-apoi dă cu capu-n zid!

Atenţie!

Lanţuri nevăzute leagă
Bucuriile de plâns
Şi cătuşele ţin strâns,
Viaţa lumii-lor întreagă

Unde calci, să nu clachezi
Că şi eu mai calc pe calc
Însă şterg şi dau cu talc
Şi la capră şi la iezi

Farniente-ntr-un chaise-longue
Gândul treieră aiurea
Precum greierii pădurea
În Hawaii sau în Hong Kong

Ziua vine, ziua trece
Simţurile ne trădează
Teama doar rămâne trează
Cum e iarna apa, rece

Tacem mâlc, mergem tiptil
Că acum se face ziuă
Şi ajungem pân-la Rio
Doar aşa, dansând cadril

Orişice mişcare bruscă
Schimbă unghiul din oglinzi
Cum păianjenii pe grinzi
Prind în plasa lor, o muscă

Nici un filament nu arde
De când ştiu, pe veresie
Azvârlind spre primărie
Vorbe proaste şi bombarde

A murit o lume veche
S-a născut o lume nouă
Care, ni se pare nouă,
Cântă doar după ureche

Şi cea veche schimbă garda
Flutură din nou drapelul
Dar mai mare-i este zelul
Celei noi, când leagă zgarda

Dansăm toţi pe-aceeaşi sârmă
Întuneric, întunerici
Ban ce ferici şi desferici
Orişicare tip de cârmă!

Pleacă unul, vine altul
Noi, târâş cu sacu-n spate
Spre alt gen de libertate
Către care tot dăm saltul

Punga plină, punga goală
Pomul lăudat şi sacul
Numai cel de jos, săracul
Suduie ce-a învăţat la şcoală

Ţi-ai pătat lume, obrazul
Ţi-ai mâncat lume, mălaiul
Dac-o fi să-ţi pierzi şi graiul,
Trebuie să schimbi macazul!

Reverie

Creşte preţul la legume, praz
Ce să faci cu-atâta penurie
Între agonie şi extaz,
La ora mesei, în bucătărie?

Adâncă pace, dulce miez
De care rar avurăm parte
E toată viaţa doar o carte
Deschisă printr-un fa diez

Şi se va lumina de ziuă
În jumătăţi de oră două
Lumea e un fel de zoo,
Cum spunea şi Cassius Dio

Înainte, înseamnă înapoi
De mai multe ori, şi după
Ce descoperi că ocupă
Locul unu, locul doi

În fiecare om o fiară
Toată viaţa stă la pândă
Carnivoră şi flămândă
Ziua urlă, noaptea zbiară

Oamenii care dau iama
Să ajungă doar în vârf
Poartă-n ei miros de stârv
Şi de care nu-şi dau seama

Lumea cea mai inexactă
Dintre câte opţiuni
Cumpărăm cu acţiuni
Este cea mai putrefactă!

Opreşte Nicule, drezina

Pâine-mi e de dor şi grâuri
Şi vin cai de mă mângâie
Eu mă duc să-mpletesc frâie
Până creşte apa-n râuri

Cine se scoală cu noaptea în cap
Are toată ziua întuneric
Dacă nu-şi aprinde pe generic
Câte lămpi în priză îi încap

Opreşte Nicule, drezina
Că s-a terminat calea ferată
Şi ne papă alţii chenzina
Şi ne pomenim într-o erată

Cei ce spun întruna anecdote
O sfârşesc întotdeauna prost
Domnul Proust când e la post
Sar recruţii din ciubote

Daţi-mi numai o busolă
Că pornim peste un ceas
Jazzul nu e o violă
Şi nici stasi nu e stas

Cum să tragi un ce folos
Când e vorba despre care
La care caii merg călare
Şi călăreţii, doar pe jos?

Cum aş putea să te ascult
Când vin în valuri, valuri furii
Să ne ia şi caprele trăsurii
Că pe celelalte le-au luat de mult?

Lăsaţi războaiele în pace:
Dacă n-avem multă minte
Nici atâta cât avea Arvinte,
Coborâm sub dobitoace!

Tu nu vezi? Împrejurarea
Te face hoţ sau chiar erou
Şi pentru-o vorbă în argou,
Ţi se găteşte lumânarea

Cele zise fiind scrise
Aparent fără temei
Eu mă cam grăbesc să-nchei
Nasturii, la alte Pise

Umbra lumii

Un dor de viaţă renăscut
A cuprins fiinţa mea întreagă
Păsările trilul şi-l ascut,
Limba lor o zână le-o dezleagă

Răsturnată spre apus
Umbra lumii se înclină
Într-acolo unde nu-s,
Decât purtători de vină

Ciocârlii încântă cerul
Ca-ntr-o mare de azur
Bolta grea de cristal pur
Veşnic adâncind misterul

Şi coboară ca-ntr-o nouă
Renăscută epopee
Fraged harfele să-şi iee
Vlaga coborâtă-n rouă

Maşina noastră

Marile puteri pun focul
Ţările mai mici, castane
Scot cu mâna din capcane
După cum prevede jocul

De-aş putea, întreg pământul
să-l parcurg când vreau, ca vântul,
Dac-aş vrea când nu mai pot
marea s-o străbat înot...

Trese, trese şi galoane
Goana după recompense
Croitorule, fă pense
Proştilor cu multe toane

Uniformele de clauni
zilnic au mărit importul
ce să faci cu-atâţia fauni
când ne umflă vântul, cortul?

Incredibil dar renaşte
Iarăşi spiritul de turmă
Că-mi iau lumea-n cap şi plec
urma să mi-o pierd din urmă;

Ce-o să facem, fără stele
fără lună şi izvoare
Dacă sufletul din noi
şi al lumii întregi, moare?

Ce păcat că nu mai este
Nici un Robinson Crusoe
Să ne-nmiresmeze noaptea
Cu migdali şi cu aloe!

Ce păcat că nu mai fură
Nimeni luna de pe cer
Cum făceau cândva haiducii,
Cu pistoale şi hanger!

Şi mai câte sunt dorinţe
Le strigăm în univers
Că maşina noastră merge,
merge doar în sens invers!

Lumi îngemănate

Şiruri lungi de condamnaţi
Merg ţinându-se de mână
Că de când ne naştem, până
Dincolo, rămânem fraţi

Deschid ochii şi-i închid la loc
Vise câte sunt, se bulucesc
Ca deţinuţii-n jurul unui foc
Când plouă peste globul pământesc

De unde vin şi ce mesaj
Ne transmit pe telegraful minţii
Că toată viaţa noastră pare-un gaj
Pe talerul făgăduinţii?

Ca nişte iepuri speriaţi
Terorizaţi de-o carabină
Ce ies din codru şi se-ascund pliaţi
Când se face brusc, în jur, lumină

Şi parcă mă întorc dintr-un voiaj
Pe firul scurt al unui gând
În mintea mea, mai este un etaj,
O arhivă bine ascunzând

Şi iar mă trage aţa să mai caut
Tuturor să le găsesc un rost
Câţi ca mine, cercetând precaut,
N-au adormit, la rândul lor, în post?!

De unde vin? Din care univers
Şi se criptează veşnic pe memorii
Câte se păstrează ori s-au şters
Înfrângeri poate, sau victorii?

Parcă am să-mi spun mie, ceva
Şi-acel ceva, de mine-l tăinuiesc
Că voi afla sau nu voi mai afla
Clipele de noapte, istovesc

Duala mea structură vinovată
Va învăţa că poate, nu se poate
Să trăieşti lucid şi, dintr-odată
În cele două lumi îngemănate!

Amintiri

Şi se tot taie ţările cu creta
Până când ni s-o fura toată planeta!

Mitrea Cocor, zboară cocorii
Hai să-i lăudăm cât se mai poartă
Că dacă o cârmesc spre marea moartă
O să fie vai de noi, datorii

Datorii au cunoscut şi ceilalţi
Însă cu ce-aveau în colivie
Au convins că nu e, ce-o să fie
Cu cât s-cazi, cu-atâta te înalţi!

Poate n-aveau cotizaţia la zi
De când cu Hitchcok păsările-aceste
Tot mai ciudate, manifest, e
Că dialectic, toţi putem greşi

Kaza-ciocul e destul
Ştiţi voi cine avea cioc
Eu nu-l pomenesc deloc
Că m-am fript şi, sunt sătul

Ciocuri ne puneau cu toţii
Nu vă place cum cânta fanfara?
Kara-kum şi cât de cara-
ghios! Fanarioţii!

Poartă nu era o alta
Ca a lor, una vopsită
Că de-atâta stalinită
S-a cutremurat şi Malta!

Vin cocori, se duc cocori
Cu speranţă şi regrete
C-aveam tenişi, n-aveam ghete
Dar puteai cu ei să zbori!

Milă şi iubire

Bate-mă Doamne
că mai mult am greşit,
decât am iertat

Coboară noaptea peste urbe
Şi somnul peste pleoape. Grele,
fugare amintiri rebele
Îşi frâng în geamuri zborurile curbe

Tăcere doar şi teamă de-ntuneric
Toţi suntem din ce în ce mai singuri
Au amuţit şi gongurile-n ringuri
Şi urcă greu păianjeni pe generic

Cum să te prefaci dar, că nu-ţi pasă
Că te lupţi cu toate şi le duci în spate
Când ce clădeşti ziua, noaptea jumătate
Se dărâmă şi îţi plouă-n casă?

Te uiţi în sus, înalţi o rugă
Un om înseamnă-atâta de puţin
Şi te poartă valul clandestin
Spre-o gură de vărsare doar în fugă

M-am săturat de goana după turtă
Îndură-Te şi dă-mi Doamne, un semn
Aşa mărunt cum sunt, poate însemn
Şi eu ceva în viaţa asta scurtă

Urbea s-a topit de mult în noapte
Destul să te gândeşti doar la o floare
Mai limpede curg râuri şi izvoare
Când încetează orice fel de şoapte

Faci ce faci şi-ajungi cărunt
Salahor cu ziua la balistă
N-ai să strângi trofeele-n vitrine
Talgerele cu iluzii pline
Şi dezamăgirile persistă

Ăla mic, nu te da mare
Că se sperie tramvaiul
Şi-ai să vezi tu halimaiul
Şi ce tropot pe trotuare!

Morcov, varză, iepure
Ochii tăi de viezure
Şoarecele din carâmb
Fără dinţi, mesteca strâmb

Clondir şi alcooluri vechi
S(t)urzii cu vată-n urechi
Să nu vadă, să n-audă
Cum se udă, biata d-udă

Azi câştigă, mâine pierde
Crupierul masa verde
În aval la carnaval,
Admira peisajul un cal

O nojiţă, două, cinci
Un boxer intrat în clinci
Numărat până la cinci
Şi-un prosop de la pupitru,
Azvârlit de domnu-arbitru

Paparudă, paparudă
Cu toată lumea sunt rudă
Dintr-un cerc sau dintr-un ceas
Nouă cât ne-a mai rămas?

Constantine, Constantine
Câte nopţi au plâns în mine
De cu seară până-n zori
Şi ciori şi privighetori!

Carapace vârf de lance
Şi neghina dintr-un lan, ce
L-avea-n grijă gospodarul
Dar nu-l îngrijea, tâlharul

Una, două, joc mărunt
Faci ce faci şi-ajungi cărunt
Roata carului în şanţ,
Şi-o cruce la cap, bilanţ

Rugă

Nimeni nu obligă
Pasărea să cânte
Nici despot, nici rigă
Nu pot s-o-nspăimânte!

Amuşină înserarea
Sufletele celor duşi
Stau de strajă pe la uşi
Fără care nimeni nu-şi,
Mai suportă-nsingurarea

Daţi-mi aripi pentru rugă
Că eu mă topesc de dor
Viaţa noastră e un zbor
Interior!

Suflete ce dai bineţe
Zborurilor de azur
Viaţa mea din care fur,
Picătura de tristeţe

Cine n-ar vrea?

Rugurile au intrat în carnea noastră
Rogu-te să nu te temi, iubito
Că de-un veac am devenit fereastră
Pe care locatarii n-au primit-o

Dac-aş putea să cresc în rang
Ca un poet de anvergură
Ambiţia ca bumerang
Ne fură vorbele din gură;

Să-mi odihnesc în câte-un raft
Cartea iubită, cum n-aş vrea
Să beau cu timpul bruderschaft
La un taifas, pe canapea?

Să ştiu când zarurile sorţii
Preced elanurile muzii
Şi lapidar cum para torţii
Îmbracă formele ventuzii

Să-mi ardă nopţile în zile
Decompunându-se firesc

Când flăcările din feştile
La para lui se ofilesc

Să-mi ard statuia mea de paie
Din forul meu interior
Când mângâierea dintr-un nai, e
Smulsă cu ultimul fior

Cine n-ar vrea să se înalţe
În arderile lui subtile
Precum un zbor care la alţi e
Stropit cu sânge de reptile?

Dar jilţurile-s ocupate
Şi sus e aerul mai dens
Iar metronomul care bate,
Cunoaşte doar un singur sens

Spirala scării e mai strâmtă
Şi mai fragilă uneori
Când aripa de zbor e frântă,
Pe bolta zării, mor cocori

Să văd cum sufletul albastru
Bătrân ca un anahoret
Cu scris mărunt ca de sihastru
Într-un alt cod sau alfabet,

M-ar ajuta să cresc în rang
Ca un poet de anvergură
Particulele yn şi yang,
Întregul univers îl fură

Vărul Shakespeare

Nimeni nu mai ţine seama
De la Cotroceni în jos
Dacă teama sau doar zeama
Ne-a-ntors minţile pe dos

Nici o rudă, o cucută
N-o să-ţi toarne în ureche
Că e o metodă veche,
Desuetă şi n-ajută

Vărul Shakespeare nu ştia
Că noi vom evolua:
Jumătatea draga, dragul
S-o mângâie cu ciomagul

Omorâm cu vorba fără minte
Sau cu zâmbete parşive,
Cu lichioruri de andive
expirate. Sau îngrăşăminte

Cu azotul, cu fosfaţii
Se revoltă şi agricultura

Că noi, încăpăţânaţii
Depăşirăm anvergura;

Trăim într-o lume care
Se întrece să omoare
Şi pe scenă, şi pe stradă
Asta da, olimpiadă!

Ce faci domnul pedagog
Că nu te mai vezi din smog?
Ia-ţi în serioase rolul
Că doar crima şi violul,

Nu ajung deloc departe
Şi noi avem drumul lung
Una e ce scrie-n carte
Şi-alta criminalul ciung;

Deschide-ţi fă, lume, ochii
Nu cojocul babei Dochii
Nici rochiţa rândunicii
Ne taie braţele fricii!

Uită-te că ai în faţă
Moartea dincolo de viaţă
Şi te-aşteaptă să-ţi faci parte
Din amorurile sparte;

Dac-aş vrea să mă omor,
M-aş uita doar la televizor
Care-a prins să se exprime,
Numai prin crime!

Tăcere în doi

Numai banca veche doar, lipseşte
Au luat-o poate, ostrogoţii
Când s-au dus să dea la peşte
Nimeni n-a-ndrăznit să strige; - Hoţii!

Ploaia cade oblic peste noi
Vântul iarăşi a tristeţe sună
Parcă-şi rupe ultima lui strună
În frunzişul veşted din zăvoi

Urmele de paşi rămân intacte
Un pământ jilav plin de striaţii
Parcă suntem singuri vinovaţii
Clar-obscurul pe cât de compact, e

Ploaie deasă şi măruntă
Peste sufletele noastre devastate
Mergând alături, parcă două state
În tăcere pururi se confruntă

Ne strivesc atâtea amintiri
Cărora suntem priozonieri

Aceiaşi deşi alţii, parcă ieri
Ce frumoşi eram şi tineri miri!

Cu câtă greutate se adună
Gândurile de acelaşi soi...
Ploaia cade oblic peste noi,
Vântul iarăşi a tristeţe sună

Roluri provizorii

S-a-njugat lumea la ban
Că de la-mpărat la rob
Parlamentele aprob'
Stema fiecărui clan

Ce-am dorit, ce mi-au adus
anii? Numai bobârnace
Care, dacă nu-mi dau pace,
Îmi iau şaua şi m-am dus,

Dincolo de gardul care
Străjuieşte leii, circul
Drumul meu pe care circul'
Şatre de nomazi pe care

Poate e doar un scenariu
Învăţat de noi, actorii
Pentru roluri provizorii
Că şi viaţa-i un acvariu

Trecere

Un pikamer ce nu sparge
Nici asfalt, nici asfaltite
Leagă nopţile tihnite
Cu o spaimă de catarge

Bucuros că nu se poate
Tuturora împotrivă
Şi că nici o invectivă
Din necazuri nu te scoate,

Muşc din ham dar mă supun
Carul mare de pe boltă
Nu îndeamnă la revoltă
Suferinţa m-a făcut imun!

Strânge chinga sau nu tare
Se-ngustează sau nu drumul,
Din căderi eu tot acumul,
Un alt soi de alinare

Această muzică suavă

Urcă luna peste munte
Cu omăt de-argint în plete
Mângâindu-te, poete

Peste tâmplele cărunte

Închide ochii şi ascultă
Cum trece-o muzică prin aer
Şi toarce vântul dintr-un caer
Pe melodrama ei ocultă

Un vânt hain ca o-ntrebare
Pârjolitoare de ţinut
Şi care bate-n fiecare
Sub semnul lui de azimut

Cum îţi aduce la ureche
Mesaje vagi şi tonuri triste
De parcă flutură batiste,
Parfum dintr-o romanţă veche

Fii atent cui întinzi mâna

Şefule, te ştiu abil
Vezi că vine şi ministru'
Da' să taci fiindcă sinistru'
E din fire cam labil

Orice strângere de mână
Purtătoare de noroc
Nici nu mână, nici amână
Ghinioanele din loc

Dacă n-are sare ciorba
Şi sughiţă într-atât
Mai bine nu deschizi vorba,
Decât să-i rămână-n gât

Fie una, fie alta
Dacă-l vezi că se îneacă
Şi e delicată "halta",
Dă-i să bea dintr-o cinzeacă

Cum e-n toate câte-un „ce"
Şi n-ai dezlegat misterul,
Cată un segment AC
Şi sub el, să faci echerul

Nu la toţi le reuşeşte:
Nu putea nici Ciacanica
Ziua când dădea la peşte
Şi-i cădea peste ochi, chica

Dar atunci cum? Spui: - Noroc!
Şi ţii mâna-n buzunar?
Toate astea la un loc
Nu se-nvaţă-ntr-un bazar

Dacă te-ntâlneşti pe drum
Cu vreun fost coleg de şcoală
la descoase-l ce şi cum:

Nu suferă de vreo boală?

N-are sida? N-are gâlci?
Gălbinare sau limbrici?
Nu da mâna ca la bâlci,
Chiar cu orice Păcălici!

Când se strigă catalogul

Să ne stoarcem creierul de idei
Cu câte circuite-avem în schemă
După miezul nopţii vin ahei,
Decupaţi abstract din câte-o stemă

După ce ieşi din banal
Nu uita să stingi lumina
Şi să te întorci în stal,
Până nu s-a tras cortina

Vrei, nu vrei - să fii prezent
Când se strigă catalogul
Ca un pre-avertisment,
Care mai străbate smogul

Că şi viaţa e banală
Îmbrăcată-n foi de viţă
Şi ce-ai învăţat la şcoală
E ca roata fără spiţă

Principalul – să spargi crusta
Orice paznic de cirezi
Dacă nu străbate pusta,
Nu ajunge la aezi

Primăveri vin şi se duc
Ca săgeţile-n neant
De la primul cânt de cuc,
Până dincolo de Kant

Şi cine-o să stea de cart
Pân-se iar arată zorii
Că De Gas şi cu Descartes
Mor cum mor toţi muritorii?

Şi-atunci când îţi vine rândul
Îţi iei pavăza de risc
Şi cu teamă aşteptându-l,
Cobori lângă obelisc

Viaţa nu-i un carnaval
Trebuie să-ţi asumi vina
Şi să te întorci în stal
Până nu s-a tras cortina

Mă uit pe geam

Bat în geamuri stropii grei de ploaie

Şi darabana pe acoperişuri
Fugare amintiri din ascunzişuri
Defilează leneş prin odaie

Mă uit pe geam şi văd cum bate
Ploaia drumurile toate
Trecătorii cu melancolie
Şi-mi spun că dintre toate, mie

Mai bine nu mi-ar fi căzut
Un rău cu care n-am avut
Să mă-ntâlnesc pe traiectorii
Prilej de-nfrângeri sau victorii

Şi-aud cum tâmpla mi se zbate,
Cum ar vrea să zboare şi nu poate
Închisă ca-ntr-ocolivie,
o pasăre. Şi cum adie

Un dor de ducă neştiut
Spre-un dincolo de zări, ţinut
În care, când se-arată zorii
Se-aud suspinele viorii

Nu există subterfugiu

În golful meu vin goelete
Cu fructe şi coloniale
Cu băuturi pentru banchete
În ambalaje liliale

În zadar cauţi refugiu
Printre foile volante:
Nu există subterfigiu
La probleme importante!

Ia-ţi răspunderea şi ieşi
Cu bilanţ cu tot şi-aşteaptă
Vine domnul de la Ieşi
Cu balanţa-n mâna dreaptă

Nu ai unde să te pierzi
Ba mai rău ai să le-ncurci
Ochii negri, ochii verzi
Te pândesc ca nişte furci

Nu găseşti altă scăpare
Nu e loc de speculaţii
Doar o mică amânare,
Până când sosesc juraţii!

Contrast

Cine este străinul
care vine spre noi
cu semnul balanţei?
O piatră albă de genune

Închide-n sine un hotar
Precum o zi de care nu ne
Mai amintim din calendar

Un pas spre care şi hazardul
Putea să-ţi dea orbeşte brânci
Ipocrizia ca şi fardul
Acopăr' rănile adânci

Curg şuvoaie să răstoarne
Călăreţul fără frâu
Cerbi cu dimineţi în coarne
Limpezesc oglinzile din râu

Când priveşti atâta slavă
Eşti orbit de strălucire
Şi o lume mai suavă
Naşte dincolo de fire

<u>Iarăşi sacrificii?</u>

Cine trebui' să ştie, sigur nu ştie
Dacă am, sau ce n-am, seara în farfurie

Toată viaţa,sacrificii
Mi-au cerut cu toţi să fac
C-am slăbit la toţi indicii,
Numai să le fiu pe plac

Şi-am tot strâns ades cureaua
Până nu mai am ce strânge
Că dacă mă prinde neaua,
Şi mă vezi, îţi vine-a plânge

Ne-au promis ce e mai bine
Şi eu i-am votat de buni
Că dacă-mi veneam în sine,
Mai bine spărgeam cărbuni

Când nimic nu stă pe roze
Acum iar mi se pretinde
Dedulcirea la prognoze,
Ca la traista cu merinde

M-am hrănit destul cu gândul
C-om trăi mai bine mâine
Dacă nu ne-om pierde rândul
La tichetul pentru pâine

Între timp anii m-au nins
Şi nu mai accept solemn
Nici un astfel de îndemn
Că elanul mi s-a stins

<u>Atac la piramidă</u>

La miezul nopţii

piramidele devin transparente
şi în jurul lor se aude o muzică vrăjită

Zace piramida oblic
Razele ca o secantă
Se distilă şi decantă
Peste capricornul tropic

Şi cum stă, parcă sfidează
Un mister, întreaga omenire
Care nu-şi mai vine-n fire
Nici în zori, nici la amiază

Domnul doctor, stetoscopul
Eu sunt mort după comori
C-am mai fost de două ori
Aproape să-mi ating scopul

Cine ştie, pe parcurs
Poate mişcă faraonu'
Şi-l ducem târâş la onu
Ca să ţină un discurs

Poate ştie vreun secret
Şi ni-l spune, bâlbâitul
Doar să n-aprindem chibritul
Şi să ne mişcăm discret

Oh, ce mare-i hurdubaia
Dar noroc c-avem trotil
Am adus pe şest, un chil
Dar să nu păţim vreo... aia

Habar n-ai de medicină?!
Aoleu, am capul gol
Şi lucrezi la interpol?!!!
Am căzut ca o găină!

<u>Fete mici şi fete mari</u>
Pură ca o boare
Te visez iubito
Ca pe-o carte care,
Încă n-am citit-o

Fete mici şi fete mari
Mi se-nfig în ochelari
Şi-mi strigă înspate deşi nu-s miop:
Domnul acesta e mizantrop:

Noi îl cunoaştem, el nu ne ştie
Totul în fond un paradox, e
Unu la sută, unu la mie
Specialistul nostru în noxe

Daţi-i o carte mai veche şi-un pix
Şi lăsaţi-l singur precum un cuc

Să vedeţi cum naşte o lume prolific
Din mintea lui de hăbăuc!

Farniente

Ca un paşă stau în vârf de pat
Plin de griji să nu fac vreun efort
Zăvorât în mine ca-ntr-un fort
De când îl ştiu, asediat

După masă de sătul
Mă ascund în aşternut
Dacă dorm, să dorm destul
Relativ şi absolut

N-am nici păsări, n-am nici vite
Numai şapte căţeluşi
Ceea ce vedeţi, permite
Lâncezeli de trepăduş

Geme lumea de probleme
Dar noroc că nu m-ating
Eu îmi fac altfel de scheme
Liniştit ca un paing

Stau aşa culcat pe spate
Parc-aş da cuiva cu tifla
Mulţumit pe jumătate:
Nu-mi mai fură nimeni chifla!

Nu-i ce mi-am dorit să fie:
Nici pe-alese, nici pe vrute,
Nici iaurt şi nici piftie
Fiindcă jocurile-s făcute

Nu ştiu cum devine cazul
Că mi-am dat cu stângu-n dreptul
Foarfecele şi macazul
Soarta prostului, deşteptul!

Nu-ntorc cheia de la tindă
Că Negruţa-mi stă la uşă
Străduindu-se să prindă
Haimanaua de căpuşă,

Care-i face zile negre
Şi se mursică de zor
Că insectele integre
Se amuză-n lumea lor

Şi-aş dormi. Invidia
să vă dea la toţi în pârg
Fiindcă somnul nu mi-l ia
Nici un cioflingar din târg

Vine timpul

Dreptul la fericire
se cumpără cu lacrimi

Taie vântul clipele
Ne pierdem aripile
Că stau noaptea şi-l ascult
Cât de repede şi mult
Le înghite şi se duce
Vine timpul să pui cruce

era s-o păţesc

Noaptea omuleţi cu nu'ş ce sculă
M-au supus la niscai intervenţii
Nu ştiu cum îşi aleg ei, clienţii
Numai la o singură rotulă!

incident cu geamuri sparte
bucuros de-atât noroc
m-am întors în vis la loc,
şi-am dus noaptea mai departe

fără fes şi fără basc
am o scuză pentru hobby
nu ştiam în somn, ce lobby
şi pericole mă pasc

dar puteam s-o încasez
şi cu toată inocenţa
să-mi fi brevetat licenţa
şi solfegiu-n fa diez

poate teama de bătaie
ce-o primeam când eram mic
m-a făcut să tac chitic
deşi singur în odaie,

somnul, visul, ce ridicul
întâmplarea de tot hazul
mi-a cam înroşit obrazul
şi mi-am scărpinat buricul

că nu scrie-n nicio carte
tâlcul viselor ad-hoc
şi-atunci m-am culcat la loc
ducând somnul mai departe

Nici nu merităm mai mult

Fetele mari, câte-au rămas
Duhănesc şi scot fumul pe nas
Beau rachiu şi umblă-n minijupă
Şi înainte şi după

Cine-ar mai putea aduce
numai una, măcar una
veste bună să-i pun cruce

lumea noastră, oh, nebuna:
numai spargeri, numai crime
scade preţul brusc la rime
iar viol şi furt şi drog
că sărmanul inorog
fuge tot scuipând în sân
timpul nostru e păgân:

ne-am dat după cum e moda
să dorim whisky şi soda
dar yankeul, adevărul
ne-a dat viermele cu mărul;
ce să punem pe stindarde:
pofta cărnii care arde?!

ne-a cuprins aceeaşi boală:
fundul de femeie goală
desenat fără complexe
sexe la teve şi sexe,
în ziare şi pe garduri
lumea noastră fără farduri
dacă nu mai e în stare
spiritul din ea să zboare,

dacă nu avem prinţipuri
ca' va' zică, ne lipsesc
folosim numai tertipuri
şi blamându-ne firesc
într-o vreme de tumult,
nici nu merităm mai mult!

Insomnie

Să stau ca leneşul ce-abia
Deschide câte-un ochi agale
Într-un pat larg de catifea
Cu catarame şi paftale,
Să cred c-aşteaptă un valet
S-aducă-n orice dimineaţă
Cheseaua veche cu dulceaţă
(Atenţie la diabet!)

Adormit şi, după zece
Noaptea se transferă greu
Când să vină, când să plece
Somnul ca un panaceu?

Stau atunci şi-mi trec prin faţă
Oştile perechi, perechi
Până-mi ţiuie-n urechi
Greierii de dimineaţă

Că de linişte se tem
Să mai latre chiar şi câinii
Ghemul vieţii, un totem
Ca misterul greu al pâinii

Ce să fac? Reprize scurte
Nici tu lucru, nici repaos
Ignorat cum un iaurt e,
Între mese ca adaos

Înc-o noapte, înc-o zi
Curg mărgelele pe aţă
Din vocabula a fi
Câte mai avem în faţă

Fierb izvoarele sub stâncă

Oboseala trupului
nu mai încape în pat;
Oboseala spiritului
nu mai încape în cuvinte

Făclierul de rutină
A rămas fără lumină
Pe o vale de din sus
Tot cu faţa spre apus
Unde suflă vântul care
Stinge orice lumânare;
Deal mărunt şi vale-adâncă
Fierb izvoarele sub stâncă
Până nu găsesc scăpare
Fiecare, drum spre mare

Ultima dorinţă

Adio ţărmuri jinduite
Atâtea nopţi mă trec fiori
Rămâneţi nedescoperite:
Eu plec cu cârdul de cocori!

Mă cheamă marea seara
Şi-mi place s-o ascult
Plimbându-mă pe plaja,
Lipsită de tumult

Mă smulg atunci din mine
Şi-n clipe de răgaz
Ascult o simfonie
Născută din talaz

În spuma mării, albă
Mă văd din nou copil
Şi-n jurul meu răsună
De ciocârlii, un tril

O mare lume mică
Băteam cu cercul rond
Şi-mi încărcam cu aur
Din soare, părul blond

În ochi, o primăvară
Şi-n piept purtam un zeu

A fost de mult, o dată,
Acela am fost eu

Dar timpul curge iute
Din scoica-i argintie
Şi m-a furat bulboana
În anul una mie...

Închid ochii şi ascult
O doină din caval
Şi cum de ţărm se sparg
Gonind, val după val

Adolescent, matur
Intrat în senectute
Şi vremea care fuge
Din ce în ce mai iute

C-un ţipăt ascuţit
Sparg pescăruşii zarea
Cum, prevestind furtuna
Tălăzuind-o, marea

Se-nfundă paşii, cad
Şi iarăşi mă ridic
La fel precum în viaţă
Că omul e prea mic

O cale-ades tăiată
De oameni răi sau buni
În inimă am strâns
O orgă de furtuni

Şi valurile cântă
Când stai să le asculţi
Cum eşuează-n ape
Catargul celor mulţi

Prădată viaţă care
De pofte nesătulă
Se pierde-ntr-un tangaj
Pe-o mişcătoare hulă

Şi-n fiecare seară
Îmi place să ascult
Cum valurile mării
Vibrează de tumult

Totul e o curgere

Numai vardistul zâmbeşte cazon
A văzut el în viaţă mai multe:
Baluri, conace, chestii... oculte
- Circulaţi. Bună seara. Pardon!

Trece timpul fără zor
Zilnic mai sărac în zestre

Loviturile măiestre
Nu sunt la-ndemâna tuturor

Cum s-ajungi la bunăstare
Când pui lipsă peste lipsă
Şi povara pe cel mic, să
Nu iasă din ascultare?!

Ce folos că ai o floare
Dacă n-ai butonieră
Să faci şi tu carieră
Să nu stai cu ochii-n soare?

Lipsă ici, lipsă acolo
Că tot schimbi una cu alta
Dacă n-are peşte balta
Daţi-mi scripca lui Apollo

Nici altiţe, nici alteţe
Umblă canguri după ranguri
Şi când ies din ganguri, granguri,
Se opresc şi dau bineţe

La nevoie nu ai voie
Să te plângi că o duci greu
Dacă nici un cimpanzeu
Nu-l cunoaşte pe nea Goe

Şi nici legea nu permite
Nimic fără aprobare
Că-i mai bine, la rigoare
Să n-ai foc de pus sub plite,

Să n-ai oala ta de ciorbă
Că motivele sunt varii
Şi când chemi de la avarii,
Fără bani, nu scot o vorbă

Şi cu toate astea, totuşi
Domnii noştri tot prosperă
Lăcomia de panteră
Nu e un buchet cu lotuşi

Lumea noastră se adapă
Din mai multe legi deodată
Pentru care viaţa toată
La un semn, curge pe apă

Ne-aţi făcut viaţa fărâme
Nimeni nu ne ocroteşte
Unii merg să cate râme,
Alţii merg să dea la peşte;

Nimeni nu ne dă dreptate
Ce-am furat, am furat singuri
Chiar şi corzile de ringuri
Şi râvnim la echitate

Şi atunci mă-ntorc şi zic:
N-ai prinţip, n-ai nici morală
Că ce-am învăţat la şcoală
A rămas un mizilic!

Cocoşii

Presară zorii roşii
Aromele-n fâneaţă
Şi cântă iar cocoşii
O nouă dimineaţă

Mi-alungă noaptea somnul greu cocoşii
Şi ţăndări fac neantul împrejur
Fără nici o teamă, ticăloşii
Că nu ştiu până dimineaţa cât mai fur

Umbre mari strecoară-se-n odaie
Şi-mi scotocesc trecutul vag, himere
O poză veche cu Zamfir la nai, e
Cea mai dezolantă mângâiere

Sapă riduri stările de veghe
Pe obrajii mei cât o alună
Un rebus care nu pot să-l dezleg, e
Semn că nu m-aşteaptă vreme bună

Nu-mi dă nimeni nici un ajutor
Fără internet şi es-o-es
Mă şi tem din patu-mi să cobor
Necum din cămăruţa mea să... yes (!)

Le-aş propune-aşa o întâlnire
Ca un summit fără rezultat
Că cine e mai arţăgos din fire
se dă cocoş. Deşi doarme sub pat!

Dar cum să le propun eu tratative
Când nu ştiu cum să leg cu ei o vorbă?
Mai bine le trimit soli şi misive
C-o să-i degust pe rând la câte-o ciorbă

Domnule parlamentar

Cenzurează toţi guvernul
Cu demisia şi strigă
Dând în geam cu mămăligă
Până când îi doare sternul

Eşti ales, ţii un discurs
Poţi să latri şi la lună
Şi-ai să vezi cum pe parcurs
Intri-ncet în lumea bună

Pedagogii, demagogii
Jubilează biruinţa

Cum nu pridideau nici dogii
Să-şi arate elocinţa

Disoluţia nu are
Priză la reacţii blitz
Doar pretenţii fiecare,
Pentru-o cameră la Ritz

Să-i auzi în parlament
Parlagiii cum se-njură
Cu aplombul aferent
Şi salariul pe măsură

Asta-i când suntem egalii
Şi cu estul şi, cu vestul:
Nu-s devină papagalii
Că se-ngreunează lestul!

Biata roată se înfundă
Şi ni se răstoarnă carul:
O fi gloaba de bolundă
Sau numai Păun, acarul?

Întuneric şi lumină

Vă rog un ceai. Îl vreau fierbinte
Cafeaua e mai scumpă. Şi nocivă
Treceţi-mi-l în cont. Şi cu-o misivă,
Să-l plătesc, aduceţi-mi aminte

Dacă tu eşti de o părere
Şi dacă eu sunt de o altă,
Nu face sângele-n artere
De dragul nimănui, o haltă

Nici minciuna, nici ranchiuna
Roba lor de călăuză
N-o îmbracă nici o muză
Să-ţi aducă-n prag fortuna

Foametea pe caii iuţi
Uscăciunea e la modă
Orice staroste-i un vodă
Pentru cei mai găgăuţi

Şi oricum, bănuţul cade
Împotriva ta mereu
Dacă fiecare leu
E ascuns sub palisade

Iar în ce priveşte restul
Scor-pionii stau la pândă
Că la vremea de osândă
Se gratifică arestul

Tête-à-tête

Albastru limpede de cer

N-am să mă satur niciodată
Din colţişorul meu stingher
Cătându-mă într-o erată
Din care ceilalţi au fugit
Când intră frigu-n colivie
Că editorul a murit,
Şi tipograful nu mă ştie

Te mai caut, te mai pierd,
ghinion. Şi te dezmierd
Că m-ai însoţit întruna
Cum pe cer soarele, luna;
Nu vreau nici un privilegiu,
Nimănui să fiu dator
Când aştept un sacrilegiu,
Stau cu arma la picior
Nu mă plâng, de ce m-aş plânge
Mai degrabă-mi vine-a râde
Crezi, nu crezi şi tu stai în ge-
nunchi, domnule gâde
Strigând după ajutor
Ca oricare muritor!

Balerina din Trieste

Domnişoară, aştept trenul
Presimţit ca un ecou
Da-mi răsună-n cap refrenul
Că n-am bani pentru metrou

Între noi şi voi nu este
Nici o cale de atac
Balerina din Trieste
Doarme vara în iatac

N-o fi patul ei mai larg
Să ofere adăpost
Dorurilor care sparg
Zilnic câte-un avanpost?

Nici distanţa nu e mare
De la mare la Constanţa
Fluturii dintr-o eroare
Au greşit pe drum instanţa

Uite oamenii cum duc
Câte-o capră la frizer
Handicapul e caduc,
Avantajul e cu zer

Cine nu are răbdare
Ia pe jos călătoria
După cum din zori, zori ea,
Cu de-saga în spinare

Asta-i numai o poveste

Revărsată dintr-un sac
Balerina din Trieste,
Doarme vara în iatac

Stop-cadru

Dine, Dine Costandine
Nu mai, nu mai da în mine
Cu stele şi cu potcoave
Că mi-s nopoţile bolnave

Urcă luna peste munte
Cu omăt de-argint în plete
Mângâindu-te, poete
Peste tâmplele cărunte

Ce ştiam noi despre parţi
Care să nu ştie ei?
Sâmbăta nu cade marţi
Niciodată la ahei

Clipa asta care suie
Vrei, nu vrei, e-un chilipir
Pentru patul tău de cuie
Şi regimul de fachir

Pune-i dar, fitil să ardă
Şi dacă nu ai brichetă
Nici focos şi, nici petardă
Ieşi înstradă şi fă chetă

Că din toate, ce rămâne?
Nici măcar părerea că
Mor şi ultimele zâne
Şi nu ne mai farmecă

Urcă luna peste munte
Cu omăt de-argint în plete
Către care tu, poete
Nu mai faci din slove punte

Cine ştie niscai şiretlicuri

Scoate mă' prunele din gură
Nu vezi că ţi se ia un interviu?
Toată ţara suferă şi-ndură
Că nu-nţelege ce spui tu pe viu!

Cine n-a purtat tichie
Să-şi pună banii deoparte
Că de-atâtea gemuri sparte
Fluieră prin pălărie;
Bate vântul când găseşte gol
Pânăcade şandramaua
Toată ziua haimanaua
Umbrei sale-i dă ocol

Lumea spune că dovleacul
Trage după sine veacul
Dar se poate şi invers
Într-un mediu mai advers

Schimbi şi vorba, schimbi tichia
Dar nu de prea multe ori
După cum trage de sfori
Aţi ghicit: politichia

Dac-aţi vede că pe stradă
Deputaţii au tichie
Mi-aţi mai da voie şi mie
Să-mi cumpr o pălărie
Fără să intrăm în sfadă?

Şi ce facem dacă fesul
O mai fi intrat la apă
Că se-ntâmplă de ne scapă
Şi la vorbe, înţelesul?

Vremuri, vremuri ce tipicuri
Drumul nostru iar coboară
Cine ştie niscai şiretlicuri
Trage-ntruna de vreo sfoară

Doar un pas

Şi se duc precum cocorii
Înspre suduri provizoriu
Peste-nsemnele comorii
Joacă flăcări de ivoriu

Doar un pas: urci sau cobori
Pe o scară nevăzută
Nici de iută, nici de gută
Nici de lemn, adeseori

Toată viaţa doar o goană
Că bucata ta de pită
Coace-se numai pitită
De destin ca-ntr-o hârjoană

O ajungi dar, nu-ţi ajunge
Şi alergi iar fără spor
Din trecut spre viitor
Prin ţinuturi nibelunge

Înc-o zi şi, înc-o treaptă
Pentru suflet, pentru trup
Când zăgazurile rup
Drumul în linie dreaptă

De ce zbor? De ce cădere?
Despărţiri definitive
Multe sunt infinitive
Dar puţine fac avere

Numai când vine scadenţa
Cea de dincolo de fire
Şterge orice osebire
Muritorilor partenza

Sic transit gloria mundi

Vin cocori, se duc cocori
Cu speranţă şi regrete
C-aveam tenişi, n-aveam ghete
Dar puteai cu ei să zbori

Şapte azi noiembrie şi-atâta
Sunt numai trăitorul de istorii
Aniversarea asta e a câta,
Din cele văduvitele de glorii?

Că revăd cantina, intenatul
Şi cănile umplute cu cicoare
Un sfert de pâine neagră mânca natul
Făcând din ea, proiecte viitoare

Într-o zi ca asta, ce surprize
Ne dădeau, ehe, şi câte-o bere
Cei mai mari îşi luau tabacu-n prize,
Reclamând şi dreptul la muiere

Ne scoteau apoi la defilare,
Ne-nşirau cuminţi pe bulevard
Cu secretarul la tribuna-n care
Nevastă-sa îşi da prea mult cu fard

Lozincile-nvăţate pe de rost
Le strigam când ni se făcea semn
„Kremlinul – bastion şi avanpost!”
Introvertite-ntr-un limbaj de lemn

Noi vedeam capitalismu-n groapă
Că-i aveam în spate pe muscali
Nu ştiam că barca noastră va lua apă,
Ne proclamam gropari universali

Revendicam o auroră rusă
Cu multe dedesubturi până azi
Noroc că i s-a pus surdină, husă
Că după ce aduni, trebui' să scazi;

Că nu se mai dă lumea în scrânciob
Botezând copii cu nume slave
Din falsa strălucire doar un bob:
Hiperbola oglinzilor concave!

Că nu se mai confiscă alfabetul
Şi nici credinţa nu e de vânzare
Ivane, ia-ţi turbinca, marafetul
Şi-ngrijeşte-ţi singur de mâncare!

Trece timpul şi mă simt bătrân
Om fi n-nvăţat ceva din toate-acestea?
Însemnele moralei ce rămân
Şi anecdota care duce vestea:

Că n-a fost teoria preferată
Care-o clamam la fiece răscruce,
Pe cât fu omenirea condamnată
Să-şi ducă-n spate propria ei cruce!

Drumurile toate

Iubesc de-o viaţă morile de vânt
Că sunt din Andaluzia, Brabante
De când cu pana lui, Cervante
Le-a pus pe scenă, dându-le avânt

Au murit în mine drumurile toate
Praful pe sandale încă mai respiră
Un apus de mult şi, uitat de liră
Cântec vinovat despre libertate
Şi pe care teama mi-l inspiră

Mişcătoare dune zările târziul
Aure-legende-vise-caravane
Dincolo de care doar un paravan e
Peste care ţes nopţile pustiul
Stele fără număr, bolţile tavane

Petice la trai

Ne-arată toţi cu degetul: - Golanii!
Ne dă cu tifla şi puterea scursă
Sugarului când plânge după nursă
Zadarnic i se cântă: Nani, nani,
Taci, că ne iubesc americanii!

Trudesc de-o viaţă peste semne
Şi astăzi când mă uit în urmă
Vin cerbii nopţilor şi scurmă:
Eşafodajul meu de lemn, e!

Adun în tomuri manuscrise
Ce nu vrea nici o arhivă
Şi mă bucur dacă mi se,
Aşează lumea împotrivă

Pun zilnic petice la trai
Efortul meu cât o ofensă
Sobă rece şi vătrai
Ce să mai spun de recompensă?!

Sfârşit de vară

Se scutură de frunzele lor, pomii
Intrăm în Europa dintr-un hobby

Am auzit c-acolo şi microbii
Sunt mai stilaţi ca gentilomii!

Ne despărţim de augustul august
Şi de milă mă cuprinde plânsul
Nu ştiu, de mine, dacă şi pe dânsul
Că drumul meu e strâmt şi mai îngust

Acela care poartă doar cuvântul
Va ţine negreşit un briefing
În salonul mic, fiindcă-n living
E geamul spart şi bate vântul

Vine presa, vine radioul
Va ploua cu întrebări stupide
Că parc-aud cum după Aristide,
Hohoteşte relaxat, ecoul

O să-i purtăm aceeaşi amintire
Aici e vorba sigur de augustul
Că nici un sculptor nu-i ciopleşte bustul,
Impalpabil ca o amăgire

Unii bând cafele, alţii cu iaurt
Vor vorbi în şoaptă pentru atmosferă
Că şi becul din plafonieră
De-atâtea emoţii, o să facă scurt

N-o să fie ăsta un obstacol
Când iluminaţii sunt în sală
Despre care referind cu fală
Îşi vor face singuri câte-un compliment

Vor fugi apoi spre rotative
Transmiţând dicteul prin mobile
Încheind cu-o vorbă de duh, cum Achile
Cerea la desert, sucuri de andive

Îndură-te Gustar de noi
Fie-ţi milă de orfanii tăi
De grăbeşte şi te-ntoarce să-i
Aperi de septembrie şi ploi

<u>Cârcotaşul</u>

Alţii duc războaie pentru-o pită
Am stomacul şi dovleacul gol
Nu mai vreau cafea şi, nici alcool
Sub balcoane latră trist, un câine

Partea mea dintr-un întreg
la ce bun s-o mai reneg
dacă nu ajung la ea,
vine altul şi mi-o ia?!

Oh, lăsa-m-aş păgubaş
dacă nu am fost în stare

să-mi duc singur în spinare
nici samarul, nici desagii
nici muieţi au fost posmagii,
pe cât fui de cârcotaş!

La ce bun sau, poate, rău
tot nu pot să-ndrept nimic
rolul meu: să tac chitic
între-un câine şi-un dulău
despărţiţi de câte-o teaptă
n-o să fie parte dreaptă!

Şi mă-ntorc la partea-aceea
de unde plecă ideea:
într-o lume de cenuşă
nu pui soba după uşă
că se-aprinde fără grabă
treaba mea, să-mi văd de treabă!

Liniştea din cimitire

Două ore-n care
Ca un ageamiu
Plânge Ursa mare
Sufletu-mi pustiu

Bâlciul lumii fără seamăn
Oameni câţi şi obicee
Fără nici o veste cheamă-n
Coasta noastră, alizee

Ni s-au înecat corăbii
Docurile rămân goale
Noaptea-n zăngănit de săbii
Vin piraţii să ne scoale

Luna doar când face haltă
Peste bietul nostru burg
Şi se vede într-o baltă,
Lacrimi de argint îi curg

Şi porneşte vinovată
Să alunece-n neştire
Că ne fură dintr-odată
Liniştea din cimitire

Dacă marionetele

Aţi murit în somn pe jumătate
Cu cealaltă aţi rămas datori
Preţul pentru linişte-n cetate,
Noaptea dorm păpuşile pe sfori

A alerga, alergare
După protectoarea nu ştiu cui
Dacă ţi se pare că mi se pare,
Să desprindem halebardele din cui!

Feţi frumoşi şi zmei nu mai există
Doar prostia creşte cu dichis
Nimeni n-o să plângă în batistă
Dacă marionetele s-au sinucis

Harta lumii a intrat la apă

Iar se-agită viet-neamuri
Iar se sparg în cioburi, geamuri
De discursuri şi elogii,
De corei şi de cambogiii

Nici o problemă nu e uşoară
Summit-urile se ţin lanţ
Greii zilei nu mai vor să pară
Că răstoarnă carul lumii-n şanţ

Lovitura sub centură
Şi-ntre parteneri, contează;
Zâmbetul de conjunctură
Cade oblic ca o piază

Războiu-i meseria lor
Conturile prind să salte
Pacea n-are nici un viitor
Moartea se vinde la cote înalte

Şi zâmbesc pe firmament
Aşezându-se simetric:
Industria lumii de armament,
Creşte aproape geometric

N-are importanţă cine
Contra cui se bate, ori
Armistiţiul care ţine
Numai cât trag ei de sfori

Iar conflictele se-adapă
Din prea multele infecţii
Harta lumii a intrat la apă
Pregătită de rezecţii

Un război e ca o floare
Răsădită într-o seră
Că transplantul de focare
Militari de carieră,

Opereză cu mănuşi
Invizibili ca microbii
Stând ascunşi pe după uşi
Şi tot fac din lobby, hobby

Ţin apoi conferinţe de presă
Şi cu inele groase în mâini
Par nişte actori într-o piesă
Actori, care au şi ei stăpâni

O undiţă şi doi pescari

Şi peştii sunt după sezon
Cu pescuitul prohibit
Când merg să cumpere ozon
De la un negustor hitit

Când nu vrei să dai arvună
Îţi repari singur halăul
Tot sperând o ciorbă bună
Dacă doarme-n post, şalăul

Nu e cum ţi se năzare
Pescuitul şi norocul:
Le ce bun un peşte mare
Când n-ai cu ce s-aprinzi focul?

Că dă şansa peste tine
Şi prinzi o balenă-n larg
Te târăşte după sine
Cu batista la catarg;

Poţi să strigi cât vrei tu: s.o.s.!
Yes, oh, yes pe englezeşte
Hărmaălaie de prisos
Şi-ţi trece dorul de peşte

Dacă nu e poliglotă
Poţi să dai în bâlbâială
Şi sfârşeşti ca o mascotă
Când n-are cheie la yallă

Iar la peştele mărunt
Numai pierdere de vreme
Că albeşti, devii cărunt
Chiar când vine să te cheme

Doamna ce trage cortina
Ca la orişice final
Şi ridicăstrapontina
Cu un apostrof banal:

Ce făcuşi mă' nătăfleţul?
Toată viaţa doar haleală
La peşte să scadă preţul
Şi să crească la momeală?!

Că e bine, că e rău
Pescuitul, ghinionul
Omul când e nătărău
Să ceară azil la onu!

Nu mai aruncaţi cu pietre

cosmos mare, cosmos mic

prin sine omul se măsoară
spre ceruri ochii când ridic,
veşnicia mă-nfioară

Este-un adevăr în mine
Vreţi, nu vreţi, trebuie scos
Scris cu litrere aldine
Fără să-i mai punem sos

Noaptea mea ca o povară
Nu renunţ la câtă este
Şi dulceagă şi, amară
Îmi e singura poveste

Nu mă ştiţi, nu mă vedeţi
Nu mai aruncaţi cu pietre
Dintr-o supă de bureţi
Nu te-nţelepţeşti, cumetre!

Apă de la robineţi

Nu te vânzoleşti în treabă,
Nu te-aşezi în prmimul rând
Dacă-njuri, înjuri în gând
Taci. Numai dacă te-ntreabă,
O mai lălăi, o mai scalzi
Cum fac ăia cu tulumba
Când n-au spumă, joacă rumba,
Te gândeşti la covrigi calzi

Ce răspundere incumbă
Zămislirea unui rug
Dacă nu eşti ignifug
Şi n-ai apă în tulumbă?

Cu prea multe extinctoare
Popmpierii pun azi, focul
Ca să ia când au norocul,
Prima de asigurare

Nu te duce la nici o chermeză
Dacă nu eşti invitat;
Cel care căzuse ieri în freză,
S-a trezit cu freziile-n pat

Nici fântâna nu mai ia
Apă de la robineţi:
Are o bătaie la tacheţi
Şi tacheţii sunt ai altuia

Cine deschide gura şi i se
Pare mai nimerit, să-şi amâne
Cuvintele limbii române
Pentru care se eliberează permise

În fiecare, creşte o omidă

Oamenii care dau iama
Să ajungă doar în vârf
Poartă-n ei miros de stârv,
Şi de care, nu-şi dau seama

Caporalul, un nabab
Plăteşte berea la toţi clienţii
Taică-său, doctor, un fel de ştab
Leftereşte (probabil), toţi pacienţii

Mahalaua lumii e sordidă
Berea şi ţigările sunt proaste
În fiecare creşte o omidă
Cu gândul la zile mai faste

Aşa cred şi toţi naivii
Fiecare-n câte-un ţel
Dar cu borviz şi cu kiwi,
Nu-ţi faci muşchii de oţel!

Însă orice pas ridică
Nu ştiai? O barieră
Peste care la adică,
Dacă sari, faci carieră

Geme sceptrul şi deviza
Se iar bate apa-n piuă
Că-mi vine să-mi fac valiza,
Să vă spun la toţi: adio!

Nopţile acestea

Ascult ploaia cum cântă şi tac
Mă închipui singur în univers
Şi mă cuprind fiorii;
Mă simt bătrân ca un copac
Pe coaja căruia s-au iscălit,
Toţi trecătorii

Plânge de melancolie
Lungă neodihna mea
În toate buchile colii, e
Ascunsă o enigmă grea

Şi la ea nu mai ajung
Oricât grbi-mi-s-ar paşii
Nopţile care mă-mpung
Cu săgeţile, apaşii

Nu mă crezi şi, nu mă crede
Nici un călător fecund
Pus în vârf de ac, un led e,
Ca pământul de rotund

Viaţa mea cât o pustie
Într-o pustă răsfirată

Şi atunci când reînvii, e
Parcă alta dintr-odată

Este ora când, convins
Crezi că orişice se poate
A-nflorit cireşul nins
Tâmplele, pe jumătate

Capul greu de vise cade
Ca un măr în farfurie
Numai metronomul scade
Vremea coacerii în vie

Zestrea mea de gânduri creşte
Nu pot martori să invoc
Un aducător de veşti, e
Purtător de nenoroc

Valuri, valuri viu se sparg
Energii necunoscute
Poartă luntrea mea în larg
Şi brăzdează fruntea, cute

Nopţile acestea toate
Ard în sine ca un rug
Când pe harta lumii, gloate
Trag şi, trag şi, trag la jug

Te cunosc

Un' te duci Gheorghiţă îmbrăcat
La fel ca o femeie de serviciu?

Te cunosc fir-ar să fie
Domnule ministru ex
Ai intrat cu pieptu-n dex,
Ca un cal într-o fotografie

Rade-ţi domnule mustaţa
Să nu mai zâmbeşte pe sub
Că nu briciul lui Iosub,
Ne mângâie nouă faţa

Briza, dulce ca o boare
Ce-o aduce aurora
Buni şi răi, că tuturora
Ne e dragă orice floare!

La o damigeană

Clondir şi alcooluri vechi
S(t)urzii cu vată-n urechi
Să nu vadă, să n-audă
Cum se udă biata d-udă

Damigeană, damigeană
Bucuria mea de-plină

N-ai nici merit, n-ai nici vină
Când e vinul pe sprânceană

Cât aş vrea eu să te iert,
Bucuriile păgâne
Nu mai vor ca să mâne,
Impecabilul deşert

Şi regretele iar scurmă
După dramul de noroc
Să te văd plină la loc
Că pe urmă, că pe urmă...

Copilul asasin

Societatea care transformă
un copil într-un asasin,
merge sigur pe un drum greşit!

Un copil a pus mâna pe-o armă
Şi-a-mpuşcat colegii lui de clasă
Răniţi şi morţi, poliţie, alarmă
Apoi s-a sinucis şi, nu-i mai pasă

Ce mai e în lume azi de preţ?
Armele se vând ca pâinea caldă
De sus şi până jos, doar un dispreţ,
Omenirea-n suferinţa ei se scaldă

Filmele sunt pline de omoruri
Crimele au coborât în stradă
Se frâng în faşă neştiute zboruri
Şi curge sânge pe zăpadă

Ce-a văzut el la televizor,
A lucrat în mintea lui cu-ncetul
Şi-a pus la cale un omor,
Morţii devenind apologetul

A văzut soldaţii cum împuşcă,
I-a văzut pe gangsteri cum ucid,
Cum gem prizonierii-n câte-o cuşcă
De toate astea, el era lucid

A desprins din cui o carabină
Şi-a luat încărcătoare de rezervă
Trăgând în cei ce n-aveau nici o vină
Şi zelul lui creştea în vervă

Trăim o perioadă de conflicte
Războiele vedeţi, se duc în lanţ
Cezarii Romei nu mai dau edicte
Câştigă numai moartea la bilanţ

S-a umplut cu-ncetul de venin
Croindu-şi drum înspre cavou
În sine lui, copilul asasin,

Considerând că este un erou

S-a dus la şcoală-unde-avea colegi
Să arate ce e el în stare
Când tragi, tragi în grămadă şi n-alegi
Cine scapă scapă, cine moare moare!

Ieri poate-a fost cu ei prin parc
La jocuri pe calculator,
Astăzi se crede o Ioana d'Arc
Cu spiritu-i răzbunător

Trage-n profesori, trage-n paznic
Ucide peste tot cu sânge rece
Prieten al comunităţii, casnic
Pe lista asasinilor se trece;

Convins că a ucide-i o virtute,
Că a avea o armă e un drept
Conflictele fiind mereu acute
Apăs trăgaciul şi-o fi zis, şi-ndrept

Dispreţul suveran când ai o armă
Cel mai tare face-ntruna legea
Principiile lui se sfarmă
Deşi nu-l cunoştea pe Sandu Blegea

America-i din ce în ce mai tare
Şi se află pururi în război
Acela care-i se opune, moare
Şi poate fi oricare dintre noi

Putea s-ajungă un savant de seamă
Sau vârf în cine ştie care parte
Pe fiecare cineva îl cheamă
Şi după merit, daruri îi împarte...

Geamuri sparte, ţipete şi sânge
Copiii împuşcaţi în gheara morţii
Destin sinistru care frânge
Şi trage-n jos, un dat al sorţii

Aur magic pe statui

Bate vântul a furtună
Parcă s-ar găti de ploaie
Curge timpul împreună
Cu tăcerea din odaie,

Adâncă noapte. Ce fior
De-a lungul uşilor străbate
Inelele înamorate
Cu luna ridicată la uşori

Călăreţii sparg galopul
Drumurilor vag confuze
Şiruri lungi de buburuze

Vin să-şi afle horoscopul

Toarnă luna din înalt
Aur magic pe statui
O Giocondă care nu-i,
Varsă lacrimi pe asfalt

Desprimăvărare

În urma iernii a rămas o
Nălucire în păduri
Prin care treci. Şi o înduri
Ca bătrâneţea Picasso

Miroase pământul a sevă
Iarna a trecut ca un coşmar
Mă simt slăbit ca dup-o grevă
Şi jefuit ca un librar

Un dor de viaţă renăscut
A cuprins fiinţa mea întreagă
Păsările trilul şi-l ascut,
Limba lor o zână le-o dezleagă

Mă simt un altul, dar nu sunt
Decât acelaşi, neschimbat în fire
Mai obosit şi mai cărut,
Cu gândul înspre cimitir

Îmi doresc mai multe decât pot
Aţa pe mosor mi se scurtează
Ghemul vieţii-i încâlcit de tot
Nu ştiu cine totuşi, mă trişează

Floarea de la pălărie

Câştigă clovni la bacara
Averi de fum şi de argilă
Şi plâng că ţi se face milă
Statuile de mucava

Lasă domnule acuza
Cu care vrei să-mi dai în cap
Că-ţi rugineşte archebuza
Şi ăsta e un handicap!

Armura ta de carne flască
Ai şi hârtie, ai şi pix
Se stafideşte ca o iască
Şi iar te superi că dai chics

Lasă-mă să-mi văd de treabă
Cum ţi-am spus de-atâtea ori
Că destinul nu te-ntreabă
Dacă vrei sau nu să zbori

Orişicare gâză ştie

De la sine să se-nalţe
Floarea care-o am la pălărie
N-ai să vezi că de alţi, e!

Orele vieţii

Dormiţi în pace oameni buni
Somnul vă e singura avere
Numai înţelepţii sunt nebuni,
Că niciodată n-au gustat din miere!

Circa şase dintr-o zi
Numai pentru somn şi vise:
Celelate sunt deschise
Alergării lui a fi

Şi-ntr-un cerc de două'ş'patru
Mai rămân ca de trei ori
Dacă vei dori să zbori,
Sau să urci în amfiteatru

Fiecare, suveran
Împărţeala-şi face-n voie
Că aroma de aloe
Nu se pune pe platan

Ridici mâna şi desprinzi
Clipele de zi sau noapte
Dacă sunt sau nu sunt coapte,
Fii atent cui i le vinzi!

Orele acestea toate
Neştiut se torc, se torc;
Fericite când se-ntorc
Cu o zestre de carate!

Advresaru-ăsta, destinul

Încercând să fugă din calea destinului,
Omul aleragă de fapt, în întâmpinarea lui

Dragul meu, nu e de joacă
Îţi spun asta într-adins
Dacă vrei să fii învins,
Ieşi în faţă şi-l provoacă!

Adversaru-ăsta, destinul
Cât o fi de perspicace
Nimeni n-a avut ce-i face:
Şiretlicuri clandestinul,
Duce-n spate cu toptanul
Şi, mereu original
Bate lumea într-un hal,
Că ni s-a stricat bostanul!

Nu te-ascunde, că n-ai unde

Nici în aer, nici la sol
Nu e bun un parasol
Că el, peste tot pătrunde

Ieşi în faţă şi-l aşteaptă
Bate-te ca un cocoş
Cum făcea Toma lu' Moş
Că-i mai bună lupta dreaptă!

Femeia de categorie grea

De dragul ochilor tăi
Aş fura şi luna de pe cer
Dacă aş şti că asta l-ar vindeca
de melancolie,
Pe ciobanul de piatră
...
Şe zişi, bre?

Femeia asta de categorie grea
N-a contrazis-o nimenea
Că are-o palmă, palma ei
Când dă odată, sar scântei

La fel naivii care mai credeau
În ideea de egalitate
Şi după ce-o cunosc, îşi iau,
Concediu de maternitate

Nu râdeţi că nu-i de glumă
Au şi alţii mai păţit-o
Motivând că de reumă
La un sfert de ceas, înghit o,

Droaie de pastile verzi
Şi beau bariul cu sonda
Că pe urmă, gata-i pierzi:
Fug mai tare decât Honda!

Ideea nu-i deloc trăsnită
Sindromul e mai mult banal
Că suferim de gâlcevită
De sus şi până jos, egal!

Femeia, după cum am zis
Părea la fel de cumsecade
Ca bărbierul care rade
Din obligaţii şi plictis

Nu părea nici bună şi nici rea
N-am discutat pe ton aprins
Şi-avea o palmă-atât de grea,
Că foarte iute m-am lăsat convins!

Dincolo de viaţa-n trup

Bate-ne cu îndurare

Nu cum ne bătură sbirii;
Fiul rătăcit îşi are
Bucuria mântuirii!

Trece vremea peste noi
Ne înseamnă şi se duce
Fiecare zi, aduce
Alte riduri noi

Cine sunt eu şi, de unde
Vin în astă lume?
Cine poate să-şi sume
Miezul a-i pătrunde?

Bobul de nisip, atomul
E inclus în edificiu
Spiritul de sacrificiu
Îl posedă numai omul!

Pus de sus stăpân a toate
Pe pământ şi de sub cer,
Nu e omul mai stingher
Decât se socoate

Bântuit de neputinţă
Şi de frica lui de moarte,
Doar credinţa o să-l poarte
Dincolo de biruinţă!

Pază numai cerbicia
Agresivă, să şi-o vadă
Ignoranţa lui neroadă,
Îi închide veşnicia

Geaba devorezi la tomuri
Şi te-ngropi în griji mărunte
Sfatul meu de om cărunt, e:
Oameni, înălţaţi la domuri!

Domnul ţi-a dat viaţă. Domnul
Te-o-nălţa peste mizerii
Viaţa-n câte sunt imperii
Piere când te prinde somnul

Suferinţa când din strune
Rupe numărându-ţi paşii
Să spui NU, ispitei. DA, şi
numai DA, faptelor bune!

Suferinţa şi cuptorul
Pentru dramul de carate
Sufletele toate, toate
Pierzând lestul, să-şi ia zborul

Orice suflet ca o floare
Cată sferele înalte
Iar un trup bătrân spre alte

Zări, coboară dacă moare

Mor în lume slugi şi regi
Viaţa-ntreagă doar un umblet
Mântuirea unui suflet,
Cât balanţa lumii-ntregi!

Teama de păcat şi munci,
Piedică la zbor şi mers
Oamenii în univers,
Doar curaţi ca nişte prunci

Ţintim ochii în văzduh
Ţesem corturi ce se rup
Dincolo de viaţa-n trup,
Mai e una: cea în duh!

Valuri, valuri peste noi
Amăgirea ne seduce
Fiecare zi aduce,
Alte riduri noi

Nici contra cost

Parc-alunec printre ape
Ochii nici nu mi-i deschid
Ca un zbor prin horoscoape
Şi prin aer translucid

Din lume sunt cel mai ursuz
De-o săptămână n-am ieşit din curte
N-aş dori pe nimeni să acuz
Da-n sânul micii mele iurte,

Mă simt stăpân, mă simt şi rob
Casa, curtea şi grădina
Lumea nu mă ştie, nici n-a,
Putut ca pe-alţii, să mă facă zob!

Încui poarta cu lăcată
Radioul companie
Şi rar, la gard, într-o cutie
Mai vine o recomandată

Poate nu e un remediu
Singur contra tuturor
Quit ou doùble: cei ce vor
Să m-ajungă, au remediu!

Ceva găini, căţei, pisici
Şi ţânţărime cu duiumul
Plătesc impozit şi uiumul
La paraziţii ăştia mici

Dar am aicea liniştea râvnită
Şi rafturile doldora de cărţi
Că nu mai vreau s-ajung prin alte părţi,

Nici contra cost, nici plătind mită;

Domoale dealuri se-mpreună
Şi văile deschid o panoramă
Tablou votiv de pus în ramă,
Şi noaptea ferecat de lună

Susură mulţime de izvoare
Verdele culturilor inundă
Această armonie pusă-n undă
În care se trăieşte şi se moare

Mi-am înjghebat afar' un adăpost
În care lucru nouă luni pe an
Ca cel dintâi şi ultim avanpost
Smuls de la timpul meu tiran

Sălciile şi nucii-aliniaţi,
Delimitează şanţurile lunca
Bătrânii nu mai pridideşc cu munca,
De griji şi de nevoi încovoiaţi

Nu şi-au dorit mai mult de la o viaţă
În care lumea cumpără şi vinde
Decât o traistă de merinde
Truda lor din orice dimineaţă

Aceasta-i nava mea cu care
Ancorez în porturi de sidef
Nu mai am deasupra, nici un şef
Căruia să-i cad în ascultare

Nu mai jindui la bănet în lăzi
Ţelurile mele-s mai profunde:
Explorez ţinuturile de unde,
Totdeauna mă întorc cu prăzi

Şi gust aici o scufundare nouă
În lanurile vârstei fără seamăn
Cu amintirea tizului meu geamăn
Să împărţim comoara pe din două

<u>Ca pe ape un caic</u>
dar degeaba-i largă pusta
când pustia e în noi
dă-mi Gligorie şi nu sta,
ornicele înapoi

Mă foiesc. Şi cât nu dorm
Vreau, nu vreau, rămân deştept
La câştigul meu nedrept
Fără picul de efort

Că-mi doresc o confirmare
Şi convingere ad-hoc
Să nu mai aud deloc

Denigrări nivelatoare

Veghe. Somn. Vise confuze
Şi de ciudă, le repim
Că nu pot să le exprim
Oricât le invoc pe muze!

Dacă le-aş uita, aş fi
Vinovat de minte scurtă
Un iglu sau chiar o iurtă
Prinde-mi-ar bine-ntr-o zi

Şi rămân c-un mozaic
Perindându-se prin faţă
Ce se pierde vag în ceaţă
Ca pe ape n caic

O ciudată stare nouă:
Ce folos că le ţin minte
Dacă nu găsesc cuvinte
Ca să vi le spun şi vouă?!

Zboară visul şi se pierde
Într-un peisaj abscons
Domnule Daudet Alphonse,
Azi cinăm la iarbă verde

Puţini bărbaţi

Temerile ies din ascunzişuri
Dorm bărbaţii în oraşul mort
S-au spânzurat catargele în port,
Ca nişte spade pline de tăişuri

Cade lumea şi de-cade
Că sminteala face pui
În şarade, la parade
Nu-i stă bine orişicui!

Demnitarii ne dau lecţii
De ţinută şi morală
Când faci la proteze frecţii,
Nu-l mai chemi şi pe Păcală!

Nu e cum ar fi să fie
Că tunelul se lungeşte
Noaptea-n somn câte-o stafie
Fiecărui se iveşte

Toată ziua, el, magistru'
Urcă-n avion şi pleacă
La Bruxelles ca să petreacă
Numai cu... doamna ministru

Ce să facă mai întâi?
Ţara? Ea să mai aştepte

În anticameră pe trepte
Că el e vioara-ntâi!

Dar la fel şi senatorii
Cocoţaţi printr-un mandat
Într-un jilţ de la palat
Trăgând de vreun cap al sforii

Dă-le ţară, tu povaţă
Că de veacuri te tot zbaţi
Dar puţini, puţini bărbaţi
Merită să-ţi stea în faţă!

<u>Bob de grâu, bob de neghină</u>
calcă omul cernoziomul
scoate pirul că sărmanul
un grăunte e mai tare,
ca un munte!

Ghemuit sub aşternut la cald
Ce bine poa' să fie în Sahara
Apele văzduhului mă scald
Mai devreme când întâmpin vara

Gândurile bune, vorbe, fapte
Nu găsesc echivalent în aur
Doar împleticelile inapte
Sunt zvârlite-afară din tezaur

Broaştele şi brotăceii
Balamucul lor nocturn
Jazz-concertul când din turn
Zâna şi-a pierdut cerceii

Zare, zare de cenuşă
Licuricii mei de foc;
Plânge timpul echivoc,
la vezi: cine-ţi bate-n uşă?

Acest pretext mai mult caduc
Spulberă din geamuri neaua
Semnăm"nato" şi strângem cureaua
Că ne iese foamea prin surtuc

Capotează lideri plini de vervă
Pulberi cad din cornul înstelat
Şi bucuroşi că iar ne-am întristat,
Căutăm soluţii de rezervă

Un surâs naşte o floare
Şi din floare o albină
Scoate mierea la lumină,
Pruncilor plini de candoare

Lemn de soc şi punte veche
Flinte ruginite-n cui

Fiecare e al nimănui
Istoria (a)doarme într-o ureche

Bob de grâu, bob de neghină
Viciul şi virtutea, două feţe
Viaţa cât putu să ne înveţe
Purtători de zâmbet sau de vină

<u>În oricare stâncă</u>

Dar pân-atuncea stau şi număr
Nişte oi pe care nu le am
Fiecare trage la un ham,
Bine petrecut pe după umăr

Măul creanga-şi bate-n geam
Fiecare zi, o interogare
Câte sunt medalii cine ştie oare
Faţă sau revers, copil, alegeam

Toată geometria moare-ntr-o mimoză
Purtătoare zâne viselor norocul
Neştiut rămâne tuturor sorocul
Fiecare face parte, din osmoză

Râuri depărtate cată-se întruna
Căile de apă se-ntâlnesc mereu
Peste fiecare strat de minereu,
Pulberi de argint presară luna

Fluieră un tren pierdut în neant
Oh, copilărie dulce ca un vis
Dac-aş şti măcar astăzi, cine mi-s
Slabă pâlpâire, palid diamant

Le vedem sau nu, între noi doar ziduri
Sârmele ghimpate colţii îşi înfig
Fiecărui peşte, soarta, un cârlig
Şi înţelepciunea, adormind sub riduri

Oile, păstorul, intră în revoltă
Sarcinile noastre au ajuns prea grele
Taberele două. Între, doar zăbrele
Fluturi otrăviţi taie din recoltă

Ochii noştri văd doar atât: ce nu e -
Dincolo de forme, doar legi şi esenţă
Urlă raţiunea până la demenţă
În oricare stâncă, doarme o statuie

<u>Un copac uscat</u>

Peste tot, un dat în toate
În a şti şi-n a putea
Sunt sătul să dau din coate,
De colea până colea

Colibele tăifăsuie la soare
Cu ferestre albe de lumină
Tinere fecioare, când o să mai vină
Zburătorul palid aducând o floare?

S-au rărit uncheşii. Vorba înţeleaptă
Sare peste pragul, multora din zile
Flacăra gălbuie moare în feştile
Pâlpâirea cărei, zorile aşteaptă

Rău că nu mai este nici un camarad
Să-mpărţim tabacul, raţia cazonă
Dincolo de garduri, aria ca zonă
Şi o lizieră cu păduri de brad

Mângâie văzduhul blânda panoramă
Cartea cu imagini aşezată-n raft
Pe suport magnetic sau hârtie kraft
Toate ca văzute într-o adoramă

Un copac uscat crengile spre cer
Îşi înalţă într-o implorare mută
Ielele cu noaptea nevăzut îşi mută,
Prevestirea pentr-un alt ţinut stingher

Visul lor, copiii

Ce ştiam noi despre parţi
Care să nu ştie ei?
Sâmbăta nu cade marţi,
Niciodată la ahei

Soarele câmpia, iarba, luminează
Verdele din mine, cade în adânc
Desenând arpegii, şaua la oblânc
Pelerinii veşnic caută o oază

Pădure bătrână, grânelese coc
Murmură izvoare clipocind uşure
Nevăzută soarta taie cu-o secure,
Crengile uscate bune pentru foc

Veche o colibă, câte mai rămân
Ciutele privirii au încărunţit
Câte halebarde, nicăieri un mit,
Servul care nu e, pe nimic stăpân...

Papură şi trestii, nicăieri vânatul
Dispăruţi cocorii în câte-o lunetă
Musul de serviciu veşnic pe dunetă
Zumzet de albine, valurile, zbatul

Clipele mărunte. Colbul coliliu
Păsările noaptea îngânându-şi somnul
Visul lor, copiii, nici un metronom nu-l
Va mai recunoaşte puţin mai târziu

Ăştia dacă vor să zboare

Acestea fiind zise, închei
Convorbirea de nouă minute
Mă duc la cantină şi nu te,
Mai sun până mâine la trei

Nu mai vreau să-mi pun papucii
Că mi i-a udat Bosforul
Şi-au săvină mamelucii
Cu şerbet şi cu Li, Chioru'

Dacă mă opresc, cu toate
Mi-ar da vânt din tambulină
Slovele când, fără vină,
Eu aş zice: - Nu se poate!

Bate vântul peste case
Şi prin tigve când sunt goale
Iar în urma mea, rămase,
Multe, multe, oale sparte

Dacă-l vezi şi, el se duce
Nu-i acelaşi când se-ntoarce
Că se-opreşte şi seduce,
Cele mai frumoase parce

Nu sufla în lumânare
Când ai licurici în cap:
Ăştia dacă vor să zboare,
Taie dunga la ciorap

Dresoarea

A zburat la circ o fiară
Fără vreun amendament
Avionul tău de seară,
Este de bombardament

Femeia în negru şi şarpele
Care se uita fix în ochii ei
Dacă nu-ţi asumi riscul, nu iei
Startul spre ţara, unde cresc harpele

Dresuri de tigri, pantere, frecvent
Cercuri de flăcări, luciri de cuţite
Papagalii continuând să imite,
Zodia-n care te naşti, inocent

Copiii palizi în primele rânduri
Adulţii pe laturi, în spate
O muşcă, n-o muşcă, spunea jumătate
Fiorul trecea prin baraca de scânduri

Clovnul machiat strident într-adins
Cu paşii de aer pe scenă-a urcat

În clipa când ea a ţipat,
Stelele pe boltă s-au stins

Adevărurile bine ascunse

Şi iar tăcere. Noapte absolută
Cu stele de un fel anume
Mă simt ca un păianjen ce strănută,
Când nu s-a inventat dreptul la glume

Brazdă întoarsă. Statuetă
Arta ignoranţei în istorie
Când atârni de capătul sforii, e
Vorba de o moarte desuetă

Planetele aleargă în cerc
Lumea se mişcă brownian
Lumina de pe alt meridian,
Îl supără pe cetăţeanul Leclerque

Dezamăgire înainte şi după
Drojdia se cotează la bursă
Fiecare zi, o nouă cursă
Vând viaţă netrăită, pentru castron de supă;

Un om a făcut infarct la florărie
Fărădelegea cu filodormă,
Câinii comunităţii vor purta uniformă,
Eu mă întorc în copilărie

Stridenţe, sărăcie, limuzine
Adevărurile bine ascunse, nu se văd
Fiecare are drept la un prăpăd
De care cu toată puterea se ţine

Mânia se coace la focuri mărunte
Cine cade, nu se mai ridică,
Lumea e din ce în ce mai mică
Aceasta este cea din urmă punte!

Scamatorul avea cărţile măsluite
Uzurpatorii au mereu de lucru
Şi dacă nu se observă trucul,
Ies la pensie şi mor de artrite

Anonimii mor la post

Totul e un nod de aparenţe
Şi drumuri descâlcite dintr-un ghem
Beduinii între reverenţe,
Îşi pun în faţa lor, câte-un totem

Când ţi se răstoarnă caru-n şanţ
Cere lumii ajutorul
Că nici compătimirea, nici umorul
Nu mai au vreo trecere-n Bizanţ
Şi te-ntorci acas' cu căruciorul

Bogată ţară, oamenii săraci
Toată lumea-i plină de idei
În fruntea mesei stau tot ei
Restul la coadă, ce să-i faci?
Întinzi mâna dar nu iei
Nici colivă, nici colaci
Aşa că mai bine taci
Decât să strigi întruna; - Piei!

Piei de capră tunsă şi belită
Osele se vând cu un dolar,
Unchiul Sam e măcelar
Iar tu suferi de artrită

Slănina ta de două'ş'doi
N-o mai găseşti nici marţi, nici joi
Banii n-au cum să-ţi ajungă
Când tuşeşti, tuşeşte-n pungă!
Şi cât mai joci şi tu vreun rol
În lumea asta democrată
Ai grijă de colsterol
Să nu-ţi crească dintr-odată!

Nu mai striga: - Jos guvernul
Că n-ai fular, te doare sternul
Dintr-un rău, ce bun să scoţi?
Talpa ţării-a dus mereu în spate
Şi pe cinstiţi ca şi pe hoţi,
Că promiseseră dreptate

Rebus pe nisip

Am descins de azi la mare:
La o mare care nu există
Câtă vreme mai persistă,
Aderenţa la eroare

Iau această haină de-mprumut
Cu care merg din port în port
Precum aş înălţa un cort
Într-un pământ necunoscut

Ancorez şi fac popas
La răstimpuri, de efort
Toate stoic le suport
Cu gândul la ce-a mai rămas

În urma mea, eşec după eşec
Am în faţă doar iluzii
Freamătă în adiere duzii
Ca presentimentul la înec

Lumea-ntreagă dintre noi
Parcă nici nu s-a născut
Fă-mi zeiţă loc sub scut
De săgeţile şuvoi!

Doi copii pe plaja de nisip
Trec ţinându-se de mână
Pentru care soarta mai amână,
Să le-arate propriul ei chip

Toată plaja e pustie
Lumea parcă e numai a lor
Din geana cărui viitor
Se va naşte altă lume vie?

Rămân în urma lor privind
Urmele fagile, un simbol
Zborurile care dau ocol
Acestui rebus incifrat pe grind

Despărţirea

Cocoţat pe-un colţ de stâncă
Mă prefac c-aştept corăbii,
Când vin în zăngănit de săbii
Piraţi în noaptea mea adâncă

Despărţirea noastră n-a durut
Urmele paşilor n-au sângerat
Când s-a surpat în două un sărut
De spaime, ca apusul vinovat

Serile de-atunci sunt mai tăcute
Peste care streşinile curg
Burniţele, reci şi mai tăcute
Ca o chemare rece în amurg

Ne-am închis în suflet fiecare
Câte-o jumătate de adagiu
Resturile corăbiei pe care
Am dus-o amândoi la naufragiu

Iarna rătăcesc printre omături
Cetina de plete mi se-agaţă
În nopoţi de veghe te mai cred alături,
Cu vocea strecurată ca prin ceaţă

Despărţirea noastră n-a durut
Urmele paşilor n-au sângerat
Golul dintre noi doar s-a umplut
De spaime, ca apusul vinovat

Fabulă fără rost

Se revarsă luna noaptea, peste urbe
Statuile plâng pe străzile curbe
Pe care se plimbă uşor resemnate
Figurile triste cu şeile-n spate

Pacea noastră echivocă
Nimeni nu o mai invocă;
Orz de turtă, grâu de pâine
Trăim doar de azi pe mâine
Dintr-un gol de alambic
Nu mă mai privea nimic
Că din câte sunt borcane,
Mi-aţi făcut numai şicane

Părul tău, ce diademă
Naşte altă teoremă
Pentru care doar calupul
Mai ştia să stea ca lupul

Şterge timpul fără zarvă
Zvârcolirea dintr-o larvă
Că din câte boarfe ca
A rămas doar foarfeca
Şi tricoul lui în dungi
La care nu mai ajungi;

Dă-mi alteţă înapoi
temerile. Amândoi
Datorii câte-au rămas
Flautul ne-a râs în nas;
La atâta preţ de cost,
Fabula e fără rost

Se usucă mlada în păduri

Caporalii şefi de stat
Fac adesea carieră
Viaţă, viaţă, ce mizeră
Haină, oamenii ţi-au dat!

Noapte adâncă. De când durează?
Vântul rătăcirilor doar beznă
răspândeşte. Şi o teamă trează:
Toţi purtăm câte-un cârlig de gleznă

Se usucă mlada în păduri
La tot pasul ne pândesc himere
Orice neajuns care-l înduri,
Gustă-se ca vinul: în tăcere!

Parcă şi pendulei îi e teamă
Să-şi audă glasul răsunând
În adâncul liniştii ei, cheamă,
Disperarea fiecărui gând

Lacurile fără peşti

Câte doruri de vacanţă
Îmi cutreieră prin fibre
Că mă scad din echilibre
Vag, în fiecare stanţă

Mi-a intrat în ochi o macara
Şi-mi atârnă vag de pleoape
Zgomote de târnăcoape,
Ca-ntr-un joc de bacara

Altădată, lacuri două
Fără peştele, săracul
Asta e: că la noi plouă
Şi ni se scufundă bacul

Peştele s-adus să-noate
De la noi mai pe aiurea
Că urmaşii lui Paciurea,
Tot năvodul gol l-ar scoate

Câte pot să vadă ochii
Că mai bine să-i închizi
Când îi duci bătrânei Dochii,
Râmele pentru guvizi

Şi-ncă multe pot să intre
Sau să iasă nu mai pot
Că te macină la vintre
Şi te ustură de tot

Ca un fum sau ca o ceaţă
În vapori de iperită
Că stomacul îşi vomită
Tot protestul lui de greaţă

Ochi ce văd şi nu mai văd
Într-o lume de vedenii
Cum pândeşte un prăpăd
Secolele, de milenii

Îndemn

Şterge, şterge oglinda
până devii transparent

Aleargă, aleargă
până îţi pierzi greutatea
şi începi să zbori

Sus,
tot mai sus,
până dai de DUMNEZEU!

Ra-tare

Un sânge am şi-acela fierbe
Când plouă luna cu argint
Şi-n urma ei culeg proverbe
În eprubete de absint

La ce bun dar, să mai chemi

Musafiri la drumul lung
Dacă ţie nu-ţi ajung
Nopţile, ca să te temi?

Invitaţia-i o farsă
Dacă nu mai capeţi viză
Că se-mbarcă în valiză
Şi fac iute cale-ntoarsă

Şi-o să vezi atunci cum le
Iar arunci şi pui pe foc
Dacă-şi bat de tine joc
Dinadins, gazetele

Dacă fotografu' n-ar
Mai semna pe scurt cu Ghe.
N-ai mai ştii că după neg, e
Hotărât s-ajungă star

Toate bune şi cuminţi
Dar nu recunosc că i-am
Furat pipa lui Khayam,
Numai ca să-l scot din minţi

Tremur' tronurile lumii

Noaptea umerii-mi apasă
Inocent, un fluture
Cerurile când îi lasă,
Merii, să se scuture

Numai teama e de vină
Nici curajul nu-mi dă brânci
Să sar de pe strapontină,
Când sunt apele adânci

O conservă, nu conservă
Pic de pământesc avut;
Dacă omul n-are vervă,
Stă cu faţa spre trecut

Tremur' tronurile lumii
Pentru câtă dinamită
Am strâns noi de dragul glumii
Şi-acum nu mai avem pită!

Veacul nou, mileniul nou
Obiceiul e cel vechi
Măcar grija de cavou
Să ne intre în urechi!

Bate moartea în fereastră
Pentru fiecare fleac
Teama noastră e a noastră
Şi ea nu mai are leac!

mai aveţi stupefiante?

Ceri paharul cu lactoză
Faci injecţia, o doză
Şi pui ochii în tavan
Poţi să stai aşa un an
Şi absent şi, concentrat
Zice lumea că eşti împăiat

mai aveţi stupefiante
şi naivi la drumul mare
că din Mozart doar andante
se mai pune în vânzare?

cine are interes
să ia banii de la proşti,
să le pună-n cap un fes
şi să nu-i mai recunoşti?

că ajung în câte-un pat
ca nişte mumii la normă
despre care am aflat
că sunt scoase la reformă

nu era de ajuns smogul
ce ne căzuse pe cap?
că de la o vreme drogul
şi-a găsit şi el, un ţap

tinereţe fără vlagă
ţi-ai jucat miza pe-o carte
cin' te-a pus să dai şi şpagă
numai ca s-ajungi la moarte?!

In vino

Damigeană, damigeană
Bucuria mea de-plină
N-ai nici merit, n-ai nici vină
Când e vinul pe sprânceană

Între acru şi amar
Mai turnaţi-mi un pahar
Mâna cât se mai îndură,
Să-l mai ducă pân-la gură

Viaţă, viaţă grea potecă
Totu-i doar o ipotecă
Pe sudorile de mâine
Şi bucata mea de pâine

insomnie

Urcă luna peste munte
Cu omăt de-argint în plete
Mângâindu-te poete,
Peste tâmplele cărunte

patru şi un sfert
metronom alert
somnul de sub pleoape
a fugit pe ape
şi-mi tot dau ocol
insomnii obol;
cearcăne şi dungi
ochii plini de pungi
aşternutul greu
tot amân mereu
să m-apuc de trebă
lenea fără grabă,
turcul şi pistolul
cafeaua, alcoolul
vrute şi nevrute
sapă cute, cute
zilnic şi la fel
latră un căţel:
cineva la poartă
aoleu, ce soartă!

Ploaie

pierde leşul câte vise
mi-au trecut pe la geam şi se
mulţumeşte cu ce fură
din fărâma de căldură
şi-un confort adânc în oase:
asta-i totul ce-i rămase!

Feamăt şi furtună
Tunete şi ploi
Toată vremea bună,
S-a topit în noi

Ne-am udat bocancii
Trenciurile-s ude
Fetiţele, dancii
Se fac paparude

Ne-ncuiem prin case
Tremurăm de frig
Zilele ploioase
Nu ne mai intrig'

Temniţe de teamă
Ne tot pun capcane
Să nu luăm în seamă
Ploaia cu bulboane

Dar se-opreşte şi
Soarele răsare
Mai e frig, deşi
Mult mai cald îmi pare

Albinele roi
Risipind, adună

Toată vremea bună
Adunată-n noi

Înainte de termen

Şi se va lumina de ziuă
În jumătăţi de oră două
Lumea e un fel de zoo,
Cum spunea şi Cassius Dio

Moare drumul în pustiu
Alergând după izvor
Cineva ne lucrează de zor
Şi noi ne dăm seama târziu

Că n-ajungi, oricât ai vrea
Cum e sâmburele-n germen
Toată viaţa alergăm după ceva,
Dar murim înainte de termen

Scuze şi acuze

Unu' cară în afară
Via-n geanta diplomat
Da-l aflară. Şi-l umflară,
Şi-l lăsară boss-umflat!

Atâta lume nu-mi dă pace
Şi tot ea-mi cere recompensă
Ca un impozit pe ofensă
Cu care n-am nimic de-a face

Exodul fluturilor întruna
Se-ngroapă-n fiecare filă
Precum un dor de clorofilă
De care nu mai ştie struna

Şi liniştea, de două feluri
Nici înăuntru, nici afară
Că toată starea mea precară
S-a spânzurat de capiteluri

Dărâm' buldozerele statuia
Şi n-o s-avem ce pune-n loc
Un gol imens născut ad-hoc
Şi nimănui dintre noi, nu i-a

Trecut prin minte armistiţiul
Cu care potolind furtuna
Acest din urmă exerciţiu
va eşua. Dar nu-i totuna;

Miros albastru de benzină
Pătrunde prin fereastra spartă
Şi aripile nu mai iartă
Robia noastră la chenzină!

E putred mărul! Şi degeaba:
Din ce în ce mai lânced rugul
Că se prăvale tăvălugul
Şi tot mai proastă ne e treaba

Invidiată carapace
În care melcul, recompensă
Sfidează orice recompensă
Şi lui i se oferă pace

Propuneţi-mi şi mie una
Din variantele cu sila
Să nu mă mai cuprindă mila
De victimă, dintotdeauna!

De când mă ştiu în câte feluri
Pierd, înăuntru şi-n afară
Echilibristica precară
Tot lustruieşte capiteluri

Hrăniţi-mă şi cu himere
Când nu se poate fără ele
Iluzia iluzii cere,
De la pământ, până la stele

Dar nu-mi furaţi vă rog, statuia
Când nu mai am ce pune-n loc
Un gol ce s-a născut ad-hoc,
E-al tuturor şi-al nimănuia

Rondelul ploii

La noi de-o vreme plouă, plouă, plouă
Că moţăim cu toţii la grămadă
Şi chiar primarul nostru-a fost să cadă
Din scaun pe la unu, două

Mergând la primărie, nouă
Ne vine să căscăm ca să ne vadă
Primarul nostru care-a fost să cadă
Din scaun pe la unu, două

Ne prinde somnul ca o acoladă
E ciudată-această stare nouă
Căreia-i cădem cu toţii pradă
Găinile, credeţi, nu se mai ouă
Că pe la noi de-o vreme plouă, plouă, plouă...

Demers

Oamenii care dau iama
Să ajungă doar în vârf
Poartă-n ei miros de stârv
Şi de care nu-şi dau seama

un demers, e un demers
traiul nostru e bolnav
n-o săschimbi nimic din mers
oricât te-ai dori de brav

când augurii ne dau gurii
nouă celorlalţi, tot furii
ca avizii şi guvizii
ne mai taie din provizii
că primesc un an sau doi
costume vărgate noi;

nu i-a lichidat sistemul,
nu i-a-nspăimântat blestemul
nici tu ruga, nici tu mila
şi se joacă de-a prăsila
ca ciuperca după ploaie
şi mereu o fac de oaie,

motivând că viaţa-i dură
sar pârleazul şi te fură
din cămări, din buzunare
dacă are cine n-are
trebuinţă de surplus:
eu asta aveam de spus!

Clepsidră

Înainte, înseamnă înapoi
De mai multe ori, şi după
Ce descoperi că ocupă,
Locul unu, locul doi!

Eu mă satur, tu te saturi
Plânge apa de sub zbaturi
Iar vaporul de bătrân
De două secole consecutive
Primea şi trimitea misive
Armatorului hapsân,
Neştiind câte zile îi mai rămân
Până-o să-l taie în bucăţi: perechi, perechi
Pentru fier vechi

I. EPISTOLARIA

Dragă I.G.

De mult proiectata „crimă”
Dragul meu prieten, s-a comis
Scot de la tipar un manuscris
Ultima partidă-a mea de scrimă

Bun sau rău, oricum e un reper
Şi dacă vor voi augurii
Poate-am să prind cu el capra trăsurii
Şi ţi-l trimit cu primul curier

Alte lucruri nu-ţi mai pot vesti
Am un gol adânc în buzunare
Şi-mi dă cu tifla, cu neruşinare
Un piticuţ în travesti

Ascund în el o viaţă neştiută
Şi mărunte, multe mici mizerii
Că vine frigul şi mă sperii
C-o ia destinul pe o altă rută

Am scris şi-am tot zvârlit într-un sertar
Nemulţumiri cu ghiotura: un ghem
Şi-acum când să zic: hop!, mă tem
Să nu mă fi-nhămat la un alt car!

O carte-n plus ce poa' s-aducă nou
Când tot nu va schimba nimic
Şi după-acelaşi vechi tipic
I se pierde ultimul ecou?

Mi-am zis că poate am temei
Sau dacă vrei, am de jucat o şansă
S-arunc, măcar cât sunt în transă,
În bâlciul lumii, câteva idei

Poate nu fac balanţa să se-ncline
Şi nici să-mi sap tunelul pân-la alfa
Că de câştig, nici vorbă pentru calfa
Cu viaţa spânzurată de aldine!

M-am aplecat, am ridicat mănuşa
Şi am bătut-o-n cuie-n stâlpul porţii
Nu mi-am drămuit efortu-n porţii,
Nici body guarzii nu mi-au păzit uşa

Ajunge soarele la scăpătat
Şi tot mă mai întreb ce este omul
Mai iute pentru mine, bate metronomul
Şi mai am atâtea de aflat...

Primeşte după rânduială
Desenele acestea pe asfalt
Nopţile şi visele în şpalt
Închise-s cu o cheie specială

Şi-ascunse-aicea printre rânduri
Nu vreau să fac din ele nici o salbă
Jos pălăria: pasărea cea albă
O văd zburând din propriile-mi gânduri

Scrisoare deschisă

Domnule Marcel Crihană
mă întorc condescendent
în chilia mea albastră

SOARELE PE STRADA NOASTRĂ
luminând-o abundent,
mi-a adus, ce bucurie
trei sonete şi o poezie
deşi nu-s fără prihană;

Da' ce bine că veni
vestea, când nu fui aci
să parcurg drumul invers,
că m-am săturat de mers!

Dragă F.

În faţa ta mă recunosc bătut:
Scrisoarea fără nici un timbru
Cu iz de scorţişoară şi de cimbru,
De toată bucuria m-a umplut

Cum scrii tu, rămâne un mister
La obiect şi, cum să spun, în flux
Eu nu-mi permit asemenea un lux
Şi dac-aş vrea, nu ştiu cui să i-l cer

Când merg la poştă, nu prea am succes
Zi-mi şi mie care e secretul:
Nu stăpânesc ca alţii, internetul
Şi nici calculatorul, mai ales

Plicul, ştampila şi las restul
După care mă retrag discret
Ca anonim, acesta îmi e testul
Că nimeni nu mă ştie de poet

Mă chinuiesc să ar şi eu grădina
Bătrână via-am început s-o scot
N-am mai citit nimic de Walter Scott
Şi simt că-mi putrezeşte rădăcina

Un altul o lucra măcar cu sapa
Orice om e-n curtea lui stăpân
Când are vita ieslea ei cu fân,
Nimic n-o mai interesează, decât apa!

Pe la tine ce mai este nou?
La Băneasa, totul e banal
Vegetez într-un plictis total
Spre restul lumii, doar un mic hublou

Mă bucur pentru tine şi ai tăi
Să vă păzească Domnul pe voi toţi
Că-n viaţa asta scurtă, de doi coţi
Mai sunt, deşi n-ar trebui, şi oameni răi

Se sminteşte lumea la tot pasul
Violuri, crime şi, grenade,
droguri. Şi morala scade

Din zi în zi mai greu ne e impasul

Mi-a trimis Ioan din Târgu Mureş
Pliantul fericit numărul patru
Un recital de haiku la teatru
Ar face vâlvă şi eu aş da iureş

I-am trimis lui V. două scrisori
La niciuna n-am primit răspuns
Eu tot culeg material şi n-am ascuns
Că proiectul vostru-mi dă fiori

Câtva timp în urmă, făceam ţuica
Un mărăcine m-a-nţepat vârtos
În mâna stângă, pân-la os
Că şi azi o pomenesc pe muica

Şi-am rămas de-atunci cu-o umflătură
Când se schimbă vremea, eu presimt
Un junghi parşiv, ca un alint
Mă-mpinge la odihnă-n şură

N-am mai scris de mult şi-mi este ciudă
O poezie cum aş vrea
Pe unde-o fi umblând şi muza mea
În lumea asta de zăludă?

Manuscrisul tău cu multe file
Îl trag cu ăla mic la imprimantă
Îmi părăsesc căsuţa de paiantă
Şi merg la Bucureşti câteva zile

Vino pe treizeci, dacă vrei
Om mai face schimb de noutăţi
Aşa cum veteranii prin cetăţi
Mesaje-şi trimiteau prin porumbei

A mai trecut o zi şi pentru mine
Lucrurile parcă sunt mai reci
şi detaşate. Dacă te apleci
În faţa vremii, poate e mai bine

Dragul meu, îţi spun la revedere
Ţi-am scris în pat, destul de incomod
Au pornit cocorii în exod
Şi oboseala, somnului mă cere

Destăinuire

Stimate domnule Păruş,
N-am nici un hobby,
Nu sunt nici pescar
Ca tânăr şi adept pensionar
Cobor pe-al vieţii derdeluş
Şi tot mă mint că azi sau mâine
Voi ajunge mai uşor

La bucata mea de pâine;
Sic! (de la sictir!) zicea ades
Un vecin hâtru şi chel
Că de atâta adevăr
Îi cădea zilnic din păr...

Toată viaţa-i o momeală
Că dai la crap, dai la babuşcă
La scrumbie sau plătică
Dar vezi că-n undiţă nu pică
Şi ţi se pare doar că muşcă
Un şalău ca de reclamă
Sau un morun să faci o poză
O păstrugă, ori ce-ofi
Şi de reumatism sau de artroză,
Te saturi seara cu... hamsii

Mi-aş dori şi eu pe-un trepied
S-adorm pe malul unui lac
Şi să visez că vin de hac
La peşti, la broaşte sau la mormoloci
Sau să mă-ntind într-un hamac
C-o duşcă de palincă sau de scotch
Şi-atuncea ce să fac? Mă resemnez
Închei abrupt şi, doar semnez

Dragul meu culegător de semne

Sporul zilnic de virtute
Şi-un avans de sănătate
Îţi urează un confrate,
Care s-a născut mai iute

La Băneasa, vânt şi stres
Nu mai scot nasul din pături
Iar când vom avea omături
O să-mi piară orice interes

Cu cât dorm mai mult, rămân absent
La toate câte se petrec în jur
Că mă sileşte lumea să abjur
Acest moratoriu latent

Teveul nedeschis, e plin de praf:
Crime, femei goale, vorbărie
Că numai unul dintr-o mie
L-ar da să scape, plată la cavaf

Singura plăcere când ascult
Ştirile lacâte un jurnal
Ori trăgănată doină din caval,
Pentru care am făcut un cult

Însă toate ştirile sunt scurte
După care mă trezesc mai trist
Că-mi bate-n poartă câte-un adventist,

Şi-mi intră-aşa fără motiv în curte

Învaţă pe de rost câte-un verset
Improvizează. Turuie şi uită restul
Trimişi de dincolo-n tot estul,
Spunând că s-a născut un nou profet...

Mai am un pix cu care stau de vorbă
Că-n toată casa suntem singuri
Dar mă-ntorc la cratiţi şi la linguri,
Să-mi gătesc de foame, câte-o ciorbă...

Am învăţat ce nu-mi trecea prin gând:
Să renunţ la toate, toate, toate
Şi nici nu bănuiam că omul poate
Să împlinească tot ce-şi pune-n gând!

Ce mai aşterni cu vremea pe hârtie:
Tot miniaturi de pus sub lupă?
Ce desfătare să petreacă după,
Omul, un ceas la ceainărie!

Să sorbi din porţelanuri de milenii
Înţelepciunea altui veac
Că şi prostia-şi are propriul leac,
Să nu ne prindă-n chinga lenii

Hai-ku vorba scurtă şi-nţeleaptă
Să duci lumina dintr-o sagă
Merinde pentru zbor într-o desagă
În fiecare zi, mai sus o treaptă!

Mi te închipui noaptea ca fachirii
Să-nveţi pe japonezi folclor, Balada
Păcat că ei trăgeau atât de iute, spada
Şi le plăcea să-şi facă harakiri!

Acum închei că vorba multă
Te lasă cu cămara goală
Şi eu cu mintea mea domoală,
Nimic bun în plus, nu mai rezultă

Dragă G.

Să nu te mire cele ce-ţi vestesc
Când ne văzurăm doar câteva ceasuri
Făcui cu trenul câteva popasuri
Pân-la Băneasa, unde locuiesc

Văzându-mă venit de la cenaclu
Şi neavând cine să-mi facă focul
Am schimbat pe ghinion, norocul
Acceptând răcoarea-n habitaclu

M-aş fi culcat cum dorm într-o tranşee
Cu ghetele, mantaua, ca pe front

Fără să-mi pese ce afront,
Ar fi putut să-mi facă o femeie

Ce cald îmi e sub aşternut şi bine
De un' să ştiu eu că afară-i frig?
Că alţii n-au la masă un covrig
Şi ochii li se scurg pe la vitrine?

Dar mie-n pat îmi e aşa de cald
De parcă simt, felină-o mângâiere
Care-mi şopteşte (soartă sau muiere?)
Că-n iulie, la vară-am să mă scald

Noroc de oase şi şoriciul care
Le-am adus pentru căţei, pisici
Cu care-mi petrec zilele şi nici
Nu simt singurătatea în spinare

Mai greu de suportat că mă pândesc
Niscai borfaşi ce-mi intră-n bătătură
Îmi scotocesc de-a valma şi îmi fură
Ce pot să vândă ei, firesc

Poliţiştii sunt în carnaval:
Să-i vezi ce apăsat calcă prin sat (!)
Ai un necaz c-un hoţ ce te-a prădat?
- Prinde-l bre, şi du-l la tribunal!

Un gospodar găbjindu-l pe calic
L-a dus la secţie urlând
Şi i-au răspuns ce nu-i trecea prin gând:
- Dacă n-ai martori, n-ai făcut nimic!

Deşi am doar un radio şi-un bec
Trăind modest ca oamenii sărmani,
Am primit factura pe cinci ani:
Cu 600 kilowaţi refec!

Prezenţa mea adesea mai intrigă
Când trec, îi simt făcând în spate, semne
Că ard coceni în sobă-n loc de lemne
Şi pe ce nume vor, pe-ăla mă strigă

Nu sunt de felul meu ursuz
Păţaniile câte sunt şi, triste
Pot să-ntocmesc cu ele nişte liste,
De care-apoi să mă amuz

Primesc cu stoicism aceste toate
Ce mi se-ntâmplă, neîntâmplător
Cât mai sunt pe lume trăitor,
Căci fără Dumnezeu, un om nimic nu poate!

Şi-acum sub bolta rece şi albastră
Închei confesiunea mea nocturnă
Cu gândul la cenuşa dintr-o urnă
Care rămâne-n urma noastră...

Confesiune

Cartea voastră o admir maestre
Şi sub capul meu blajin înc-o păstrez
Că tot mai sper s-apuc un pic de zestre
La modul inspirat, să nu lezez,
Frivolitatea liniştii campestre

Îmi place deosebi vocabularul
Şi jocul de silabe insolent
Că eu când scriu, e parc-aş da cu parul
Într-o mârţoagă care merge lent
Şi-mi mai răstoarnă-a naibii, şi samarul

Suficienţa voastră mă surprinde
Că n-aveţi nicăieri, se pare, dubii
Mie-mi lipseşte sacul cu merinde
Să tai pustiul nobilelor Nubii
Deşi dorinţa-n mine se aprinde

M-ar onora o filă de contract
La anii mei să fac ucenicie
Sau doar să mângâi un străin harbuz
Dar cum să ştie urechiatul gama
Când, harnic-harnic, însă e obtuz?

N-am eu karmă de conquistador
Să-mi ofere lumea complimente
Nici nu găsesc vreo robă în Obor
Antichităţile sunt scumpe. Evident, e
Cât trebui' să pozezi pentr-un fior!

Şi pierd pariul. O remiză
Îmi schimbă traiectoriile brusc
Renunţ la colonade şi la friză
Şi ies la soare labele să-mi usc,
Ca gândăcelul mângâiat de-o briză

Romul nu-s în stare să-l adopt
Vulpe nu-s din fire ca să ies cu
Blana-ntreagă şi dovleacul copt
Şi-atuncea vă declar cu tot firescu'
C-am scris poemul ieri la ora opt

III. Oglinzi paralele

I

Sosesc făclerii. În lături
Halebarde se-nalţă pe laturi
Bătrâne-nvelite în pături
Pe geamuri se uită din paturi

O să treacă, se zice-mpăratul
Într-o caleaşcă de aur, pe roţi
Mai aproape de geam trageţi patul

Să-l vedem cu toate şi toţi

Lenora te rog, nu mai plânge
O dată în viaţă asemenea fast
Împăratul cu mâinile pline de sânge
Curat ca un înger, copil – era cast!

Creşte în stradă forfota, zorul
Clopotele bat în neştire
Bătrânele plâng de fiorul,
Ce le îneacă din fire

Şi trece convoiul noaptea târziu
Gerul pătrunde până la os
Trăsura de aur cu un sicriu
Cu mort împăratul, atât de frumosl

Oglinzi paralele

II

Dacă nu vă daţi în lături
N-o să fie loc pe laturi
Un balcon e plin cu pături
Şi un altul, plin cu paturi

Când o trece împăratul
Să feriţi de cai, de roţi
C-altminteri vă duc cu patul
Unde n-o să vreţi, pe toţi

Gloata râde, gloata plânge
Mascarada fără fast
Când hrăneşti fiara cu sânge
Nu te-aştepţi la nimic cast

Nu mai daţi buzna cu zorul
Şi elanul în neştire
După ce trece fiorul
O să vă veniţi în fire

Şi-acum valea că-i târziu
Mi-a trecut osul prin os
Când îţi facisingur sicriu,
Nici sfârşitul nu-i frumos!

Întrebări

Dumneavoastră aţi văzut vreodată
Un bou luptându-se
cu un viţel?
N-aţi văzut.
Nici eu n-am văzut

Câte războaie juste
poate duce o ţară,

dincolo de hotarele sale???

xxxxxxxxxx